AFACAN

Küçük Sinema Artisti ŞIRLEY TAMPLE

Gülünçlü

Çocukgazetesi

N.18 Genel yazı işlerine bakan M. FARUK GÜRTUNCA

KURUŞ 5

TARZAN!.

TARZAN!.

İlk defa AFACANDA çıkan yepyeni bir sinema romanıdır.

Yedigünde bir BAŞBAŞA

Sevgili Afacan Kardeşler:

Ülkü Basım Evi İSTANBUL - CAĞALOĞLU No 40

Tütüncünün önüne birikin kalabalık ne?.

Bayramda büyüklerden birinin elini öpmeğe gitmiştim.. Aman da aman.. Bütün akranlar çevreme toplandı:

— Afacan, diyorlardı, bayramda bizi ne sevindirdiin... Ne sevindirdin!..

— Nasıl sevindirdim... Size şeker mi, yoksa kurban eti mi dağıttım ki...

— Daha güzel, daha güzel şey...

— Ne?..

— «Miki Fare Cüceler Ülkesinde» yi bayramda çıkarmakla bize en büyük sürprizi yaptın..

Derken bir genç baba:

— Ah yok musun sen, Afacan, ah yok musun sen? dedi. Bayramın birinci güniydi. Beşiktaşta bizim Seyhun «Baba, ille bana (Miki Fare Cüceler Ülkesinde) kitabını al» diye tutturdu. Oraya sorarım yok, beriye sorarım yok.. Derken bir tütüncünün önüne geldik, bir mahşer, bir kalabalık.. Tütüncünün önüne toplanan bu kalabalık ne dir? diye düşünürken bir de ne göreyim, meğer sen alacaksın, ben alacağım? diye bütün çocuklar, çocuk babaları kapış kapış senin (Cüce Ülkesi) kitabını almıyorlar mı?. Bin ohkay sana Afacan..

Ben:

— Sağ olun. Derken küçüklerden Selva ileri atıldı:

— Afacan, diye sordu?.. Daha ne kitapları basacaksınız?

— Ne kitapları mı, dedin, haaa... durun.. hele bir Bay Faruk Gürtunca ile konuşayım.. sorup öğreneyim.. size bir heber iletirim..

Sevgili arkadaşlar., şurada usulca kulağınıza söyliyeyim ki Faruk Gürtunca size daha iki kitap anıklıyor:

1 — Biri «Miki Fare Yamyamlar ülkesinde».

2 — İkinci de «Miki Fare albümü»..

Bunlar nasıl olacak, ne gibi yazıları, resimleri bulunacak.. Bunları izin serirseniz gelecek hafta anlatırım..

Gün aydın, gözlerinizden öperim.

Her çağ sizin
AFACAN

NE GİBİ YARIŞ YAPALIM ?..

A. Öztürkün karşılığı

Afacan,

Selâmlar olunur. Yarışa ben de iştirak ederim.

A — Gazetenizde güzel hikâyeler, gülünç yazılar, şen sözler olsun.

B — Fotoğraf yarışı hepsinden iyidir.

Ermenakte: Kardeşiniz Ömer O. Alâeddin Öztürk.

* * *

Süleymanın karşılığı

Sevgili Afacan,

11 inci nüshanızda ne gibi yarışlar açacağınızı yazmışsınız:

Bu yarışlara ben de girmek üzere kıvançlanıyorum:

Benim düşüncem:

1 — Resim müsabakasında her afacan dernek üyeleri bir sahifeyi güzel resimlerle süslemeli.

2 — Yazı müsabakasında her arkadaş bir sahifelik monoloğ, hikâye, masal yazmakla beğenilen yazı Afacanda çıkmalı. Yazı müsabakasında kazanan arkadaşa küçük bir Afacan kitabı vermelisiniz.

Afacan kardeşe saygılar.

* * *

Afacan dernek azanızdan 448 Süleyman Aral Tekinin karşılığı

Gazetenizde bizim bulmamızı söylediğiniz yarışlar, bence en uygun bunlardır:

Bu yarış üç çeşit olsa, bir çok bakımlardan daha çok iyidir.

1 — Güzel yazı yarışı.

Baş kurunlarımızdaki iki ufak yazı yazdığımız olur. Şiir, ötkünç gibi...

Bunların güzelliğini, değerini pek o kadar bilmeyiz, anlamayız. Nereden bilelim. Çünkü bunu bize kimse söylemez ki bilelim. Bu ötkünç veya şiirleri size gönderek değerlerini güzelce anlar, gazeteye basarsınız. Böylece yazanın koltuklarını kabartırsınız. Şiirler ve ötkünçleri öztürkçe yazmağa çalışmalıyız.

2 — Güzel resim yarışı

İçimizde yazı yazmasını da bilenler, resim yapmasını da bilenler vardır. Yazı yazanlar arasında yarış açtığım gibi, resim yapanlar arasında da yarış açmak ister. İşte bunu da düşündüm. Yapacağınız resimler ne olursa olsun, karikatür, insan veya hayvan resimleri. Resimler kara boya ile olmasına dikkat edelim. Basılması kolay olur.

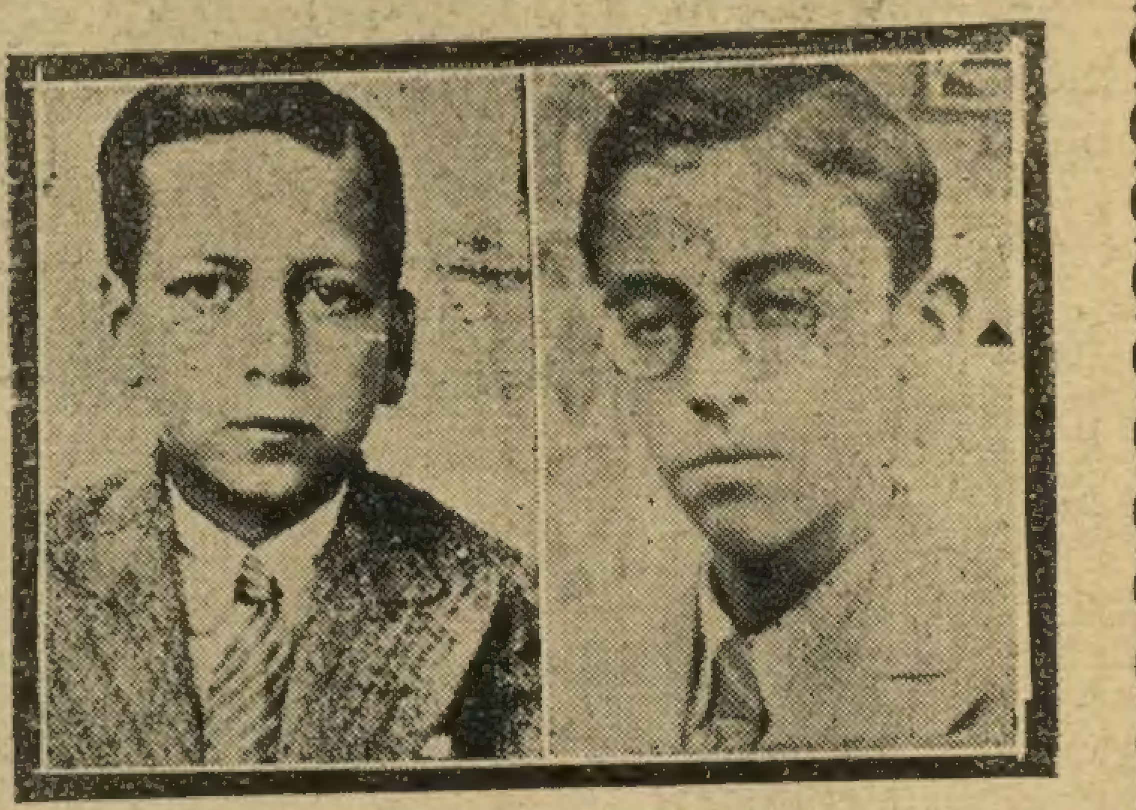

Geçen sayıda yazıları çıkanlardan
Güngür Besim

3 — Güzel söz yarışı.

Fakat bu yarışa gülmeği sevenler girecek. Şüphesiz ki hepimiz gülmeği severiz değil mi? Öyle ise bu yarışa hepimiz girelim.

Duyduğumuz, işittiğimiz gülünç sözleri yazıp gönderelim. Yalnız...

Bunlar bir gazete ve mecmualarda çıkmış ve çok söylenmiş sözler olmasın. Kendimiz uydurursak daha iyi olur.

Sözler daima öz türkçe olsun.

Yarış başlıyacağı sayıdan itibaren bir kupon konsa daha iyi olur. Yarışlar ne vakit olursa olsun gönderilebilsin.

Öyle zannederim ki bu yarış en değerli çıksın. Çünkü düşündüm, taşındım, arkadaşlara en dokunaklı, eğlenceli, kolay yarış olarak bunları buldum.

Yine daha iyisini arkadaşlar bilir.

Daha yazacak idim, fakat, adresime yer kalmıyacak diye korktum.

Adres:

Bergama orta okulu No. 14 Aral Tekin.

Avcı Bay Tekin Yaban Hayvanlar Arasında!..

— Geçen sayıdan —

150 — Ne o çocuklar? Çok mu meraktasınız?.. Afacanı alınca ilk işiniz Bay Tekinle Tarzana bakmak oldu?.. Korkmayınız, siyah derililerin yanından ayrılan Bay Tekinle canını kurtardığı Vilson, Kolu,yu ölü bulmadılar. Çok kan kaybetmişti. Ve üstünde bir ok yarası vardı. İşte o kadar. Sade ilk atılan oktan aldığı bir yaradan çok kan akmış ve silâhını patlattıktan sonra yere düşmüştü.

151 — Bay Tekin Koluyu kaldırdı. Kendine geldikten sonra sadık uşağına:

— Kolu, dedi. Hayatımızı, canımızı sana borçluyuz. Eğer sen silâhını patlatmamış olsaydın, şimdi kara aslanın pençeleri ve dişleri arasında canımızı vermiş olacaktık. Ben bu ormanlarda senin gibi bir adamım olduğu için hiç korkmam!..

152 — Bay Tekin sonra hayatını kurtardığı Vilsona dönerek:

— Allah ısmarladık Bay Vilson.. Siz de artık korkmadan kampınıza dönebilir ve buralarda güzel güzel avlar avlıyabilirsiniz?. dedi. Elini uzattı.

153 — Vilson:

— Sağ olunuz Bay Tekin, Tanrı kısmet eder de ben de bir gün sana bir hizmette bulunabilirim, diye cevap verdi ve ayrıldı, sonra Bay Tekinle Kolu ilerlemeğe başladılar.

Kolu: — Nereye gidiyoruz, Bay Tekin? diye sordu.

— Nereye mi? Şimdi doğru çadırımıza gidelim, eşyalarımızı toplayıp cenuba doğru gideceğiz. Bir kaç hayvan tutacağım. Alış veriş yaptığım şirke göndereceğim.

154 — Bay Tekin aşağı bakınca birden bir şey görmüş olmalı ki:

— Kolu, Kolu bak! diye haykırdı. Tam çadırımızın önünde koskoca bir kara panter var. Bunu bir yakalıyabilsek!.

Kolu: İyi amma yanımızda ip filân, yok! dedi.

155 — Bay Tekin öyleyse, onu şöyle hafifçe bir yaralarız, hareket edemesin, bitti, gitti. Sonra güzelce tutarız, dedi ve yere diz çökerek silâhını çekti. Kolu:

— Pek uzaktayız amma... diyordu ki..

156 — Silâh patladı. Ve koca panter ormanı çınlatacak kadar keskin bir bağırışla haykırarak yere doğru kapaklandı. Bay Tekinin kurşunu panteri vurmuştu.

— Daha var —

Miki Fare Cüceler Ülkesinde

BAYRAM GÜNÜ ÇIKTI MUTLAKA BİRTANE ALINIZ

BÜYÜK YOLCULUK, 1001 OLANBİTEN ÖTKÜNCÜ

Dördüncü Parça

YAZAN: **Sezai Attilâ**

Geçen Sayıdan —

Yüksek sütun üstünde duran bu kubbe Racaya gölge yapıyordu. Kubbenin içi ve duvarları Racanın elbiseleri renginde beyaz Hint atlaslarile örtülüydü. Raçanın belindeki kemerde yüzlerce değerli taş parıldıyordu. Bundan başka renkli hiç bir şey yoktu.

Sağında solunda iki bakanı vardı. Fillerin arkasından sokakları dolduran yüzlerce atlı yürüyordu. Bunlardan taşan renkler gerçekten göz kamaştırıcı idi. Bunların yanında yaya olarak bir bando takımı yürüyor, bir taraftan da çalıyorlardı.

Kali mabedinin önünde meşaleciler durdu, iki sıra oldular, Raçanın mabede gelişi görülecek bir şeydi. Doğanla Alp olup bitenleri görmek için bunların peşine takıldılar.

Raçanın yanındaki adamlar mabedin içerisinde toplandılar, bu sırada Raça bunların önünden geçerek ağır ağır Kalinin heykeline doğru ilerilemeğe başladı. Bir çok süpürgeler, faraşlar, tencereler ve çocuk beşikleri arasından süzülerek mabudun kurban taşına kadar yaklaştı, iki kat eğilerek kılıcını taşın üstüne koydu. Kılıca mukaddes su serptiler. Raça yine iki kat eğilerek kılıcını aldı, kuşandı, ellerini havaya kaldırarak dua etmeğe koyuldu. Bunu gören adamları da Raça hazretlerini taklit ederek duaya el kaldırdılar.

Bütün bu alay Bahavani için gelmişlerdi. Doğanla Alp artık görülecek bir şey kalmayınca hanlarına döndüler. Tippo bunları görünce sevinerek güldü:

— Oturun yemek yiyin! dedi. Şimdi karnınız bir fil gibi açtır. İşte her şey var. E söyleyin bakalım, Kali mabedini nasıl buldunuz? Hoşunuza gitti mi?

Doğan:

— Sen de orada değil miydin? dedi. Tipponun suratı birdenbire ciddileşti.

— Yılanlarımı her sene mukaddes mabudun gözlerine gösterir, onlara mukaddes su serptiririm. Hadi de şimdiye kadar hayvanlarına mukaddes su serptirmiştir! dedi.

Bu Roman

Hint illerinin içyüzünü anlatır.

— Ne? Aman Yarabbi, Hadi filini o mabede mi soktu?!

— Neden sokmasın, mabut herkesin sözünü, hatt ağzı, dili olmıyan hayvanları bile dinler.

Doğan:

— Anladım!! der gibi bir işaret yaptı. Hadi tek bir söz bile söylememişti. Bir taraftan sigara içiyor, bir taraftan da dalgın dalgın düşünerek önüne bakıyordu. Sonradan Doğan ona gizlice:

— Fil bu sene de mabede girecek mi? diye sorunca, Hadi hayır! der gibi kafasını sallamış, cevap vermemişti.

Ertesi gün şehrin dış mahallelerini, hele çok sefil bir yer olan ve «Kara şehir» denilen yerleri görerek Kalkûtanın meşhur bir limanı olan «Diamond Harbur» a kadar gittiler.

Hint Okyanosu sonsuz bir genişlikle uzayıp gidiyordu. Direklerin üstünde yelkenler uçuşuyor, vapurların bacalarından buram buram dumanlar yükseliyor, Türk gemilerinin kırmızı ay yıldızlı bayrağı bu iki Türk yavrusuna gülüyor, çırpına çırpına hasret sunuyordu.

Alpın heyecandan içi titremekteydi, istemiyerek birdenbire:

— Şuradan bir sandal alsak, bir iki dakika sonra şu Türk gemisinin güvertesindeyiz!! dedi.

Fakat Doğan oralı bile olmadı, çünkü o Tippoya türkçe söz vermişti. Döndüler, yine hiç bir şey konuşmadan şehrin yolunu tutturdular.

Bu sıralarda Kalkûtadaki dua günleri bitmiş, eğlenceler başlamıştı.

Şehrin en büyük meydanlığı, seyirci olan ahali tarafından tertemiz süpürülmüş, temizlenmişti. Herkes bu meydanlığın etrafına toplanmış, hattâ damlar, duvarlar, çatılar insanlarla dolmuştu. Herkes meydanlığın ortasında duran her tarafı iyice kapalı bir çadıra gözlerini dikmiş, bakıyorlardı. Bütün sokaklar açık bırakılmıştı, yollarda tek bir adam bile gezmiyordu. Yalnız bu yolların da iki tarafı insanla doluydu. Herkes gülüyor, koşuşuyor, eğleniyordu.

Doğan yanında duran Hadiye dönerek:

— Bu nedir? dedi.

Hadi omuzlarını silkti:

— Hiç dedi, iyi, kötü bir eğlence!.. Fakat sen yabancı olduğun için pek te hoşuna gitmiyecek! Ahalinin elindeki hışırtı çıkartan şeyleri, çiçekleri, küçük değnekleri görüyor musun! Şimdi bunların ne işe yaradıklarını anlarsın!

Biraz sustu, sonra:

— Dikkat et, başlıyor! diye ilâve etti.

Esrarengiz çadırın kapısı birdenbire açıldı. Meydanlığa doğru arkadan itili yormuş gibi bir hızla iki tane boğa çıktı. Boğalar tepelerinden tırnaklarına kadar çiçeklerle süslenmişlerdi. Kafalarını yere sarkıtmış, kuyruklarını havaya kaldırmışlardı. Keyifli keyifli sıçrıyarak bazan yuvarlanıyor, bazan da birbirlerine dayanıyorlardı. Gözlerinde şanki bağ vardı da etraflarını göremiyor, düşe kalka yürüyorlardı. Binlerce insanın alkış sesi çınlıyan kahkahaları arasında bir taraftan bo ru sesleri yükseliyordu.

Doğan:

— Bu hayvanlara ne olmuş yahu? d di. Bayağı sendeliyorlar?!

Hadi güldü:

— Farkında değil misin? dedi. Boğalara hurma rakısı içirmişler, körkütük sarh etmişler!

Doğan şaşkın şaşkın başını salladı.

Hayvanların görünüşü çok yamand Kafalarile birbirlerine tosluyorlar, baza kaldırımların üstüne yuvarlanıyor, baza da oldukları yerde fırıl fırıl dönüyorlard Ahalinin bağırmasından, yaprakların, de neklerin sallanmasından şaşkına dönmü lerdi. Beride tenekeler çalınıyor, ötec gök yüzünde güllerden, çiçeklerden ren

Genç çocuk Doğanla Alpa: Burada insan kurbanı da bir âdettir. Arkandan sessizce gelip gırtlağına kemendi taktılar mı gık!. demeden öbür dünyayı boylarsın, dedi.

renk bulutlar uçuşuyor, tabancalar patlıyor, sıra sıra duran halkın sesi gittikçe artıyor, gittikçe dayanılmaz bir gürültü halini alıyordu. Derken öküzler artık kudurmuşa dönmüşlerdi.

Bu sırada bir evin yanından bir atlı göründü, çok çevik olduğu bir görüşte anlaşılan bu süvarinin bir elinde tabanca, bir elinde de kırmızı bir kumaş vardı. Yıldırım hızile boynuzlu muhariplere yaklaştı. Tabancasını boşalttı, kırmızı bezi de hayvanın soluyan burnunun üstüne attı. Yaklaştı, kedi gibi bir çeviklik ve hızla meydanın yanına çekti:

— Hai!!! Hai! diye haykırmağa koyuldu.

Bütün seyirci halk ta suvari ile birlikte bir ağızdan haykırmağa başlamıştı:

— Hai!!! Hai!! Hai!...

Bu seslerden ürken öküzler birbirlerinden ayrıldılar, kaldırımlardan taşları söküyor, boğuk boğuk bağırıyorlardı. Kırmızı kumaşı param parça etmişlerdi.

Bunun ardınca meydanlığın öte başından yeni yeni atlılar belirdi. Tabancalarını boşalttı, öküzlerin üstüne altınlar, çiçekler kumaşlar serptiler.

Yerler dolmuştu artık. Boğalardan birisi dört nala kalktı. Sallanıyor, devriliyor, sendeliyor, durup durup kendi etrafında ağzile kuyruğunu yakalıyacakmış gibi fırıl fırıl dönüyordu. Açık duran sokaklardan birisine daldı, fakat birdenbire bir çiçek ve kumaş yağmuru altında kaldığı için yeniden meydanlığa döndü. Peşine on iki atlı takılmış, kuru sıkı tabancalarını hayvanların üstüne boşaltıyor, göklere doğru barut dumanları yükseliyor!. Zavallı boğalar bir sağa, bir sola saldırıyorlardı.

Eğlence artık son derecesini bulmuştu. Sesler, renkler, kımıldaşmalar artık tek tek görünmiyor hepsi de bir dalga gibi birlikte kaynaşıyorlardı.

Bu sırada meydanlıkta başka atlılar göründü. Bunların elinde kocaman bıçaklar vardı. Bu atlılar öküzleri kurtarmak için onları öldürecekti. Öküzler kesildi, şişlere takılarak kebep edildi. Şehirin fakir halkı et kapışırken ağır başlı yerliler bu işe karışmıyor uzaktan seyrediyorlardı.

Bizim cüce ile arkadaşlarına da ortaya çıkmak sırası gelmişti. Doğanla Alp borularını öttürüyor, Togana türlü türlü hokkabazlık marifetleri yapıyor, Tippo boynundaki Kobra yılanlarını kıvrandıra kıvrandıra oynatıyordu.

Durga Puça bayramı böylelikle bitmiş Kalkutadan Madrosa doğru yolculuk başlamıştı.

Yolda «Togana» gözlerini ayırarak:

— İçinde insan kurban edilen saray bu yakınlardadır!

Diye fısıldadı. Mabut Bahavaniye Kalkutada yalnız keçi kurban edilir, çünkü şehirde beyazların gözü önünde başka şey kurban etmek mümkün değildir. Fakat fırsat düştükçe adam öldürmek âdettir. Asıl bayram Prensin sarayındaki korkunç mahzenlerde yapılır!

Doğan inanmamış gibi kafasını sallıyarak:

— Sen beyin hastalığına tutulmuşsun! dedi. Senin anlattığın masallar kocakarıların birbirlerini korkutmak için uydurdukları hikâyelerden daha değerli değil! Artık «Tuğ» birliği denilen eski katil insanlar yoktur! diye ilâve etti. Fakat Tagana acı acı gülerek:

— Bengale mıntakasında ve Ganjın sahillerinde bugün bile öyle köyler vardır ki dedi, bunlara katillik dedelerinden miras kalmadır. Ben bunu çok iyi bilirim. Birdenbire sessizce arkandan gelerek ilmeği gırtlağına bir taktılar mı gık! diyemeden öbür dünyayı boylarsın! Anladın mı? İyisi mi gözünün önü kuruyken şimdiden bu adamlardan uzaklaşmağa çabala!

Tagano sözlerini bitirdikten sonra gözden kaybolarak çekildi gitti, Doğanla Alp bayağı şaşkına dönmüşlerdi.

(Daha var).

TARZAN: 6

88 — Maymunlar, çalılıklardan atlıyorlar, bağırıyorlar sanki:
— Geçmiş olsun, Tarzan!. diyorlardı. Hepsi de gerçekten bir kıvanç içindeydiler. Öyle ya Tarzanı görmüşlerdi.

89 — Hepsi Tarzanın çevresini kuşattılar. Ormanlar kralı Tarzan işte korkunç fil mezarlığından sağ olarak çıkmış, yanlarına gelmişti. Nkima gene Tarzanın omuzuna atlamıştı.

90 — O gece Tarzanla Jan Kursiyye, o büyük dev azmanı hayvanı yakalamak için plânlar düşünmeğe başladılar. Nasıl pusu kurmalı, onu nasıl ele geçirmelilerdi.

91 — Şimdi ateş ışıkları içinde «güm.. güm» diye bir davul sesi duyuldu. İki maymun sopalarla ses çıkaran bir şeye vuruyorlardı. Bu, herkesi Tarzanın zafer şenliğine çağırıyordu. Dans edilecekti.

92 — Tarzanın çevresini bütün büyük maymunlar aldı. Şimdi delicesinee bir dans havası başlamıştı. Maymunlar uluyor, Tarzan da insanlar arasında kazandığı adamlığı bırakarak eski günlerindeki alışkanlıkla maymun dansına başlamıştı. O zıplıyor, maymunlar zıplıyordu. O nâra atıyor, maymunlar nâra atıyordu. Bir cümbüş, bir sevinç, bir oyundur gidiyor, geceyi bu eğlenceli haykırışmaları kaplıyordu.

93 — Artık filler mezarlığına gidilecekti. Fakat gecenin bitmesini beklemek lâzım geliyordu. Tarzan sevgili maymunlarile vedalaştıktan sonra arkadaşı Jan Kursiye ile yola çıktı. İkisinin de yüreklerinde bir çarpıntı vardı. Filler mezarlığında acaba gene neler göreceklerdi.

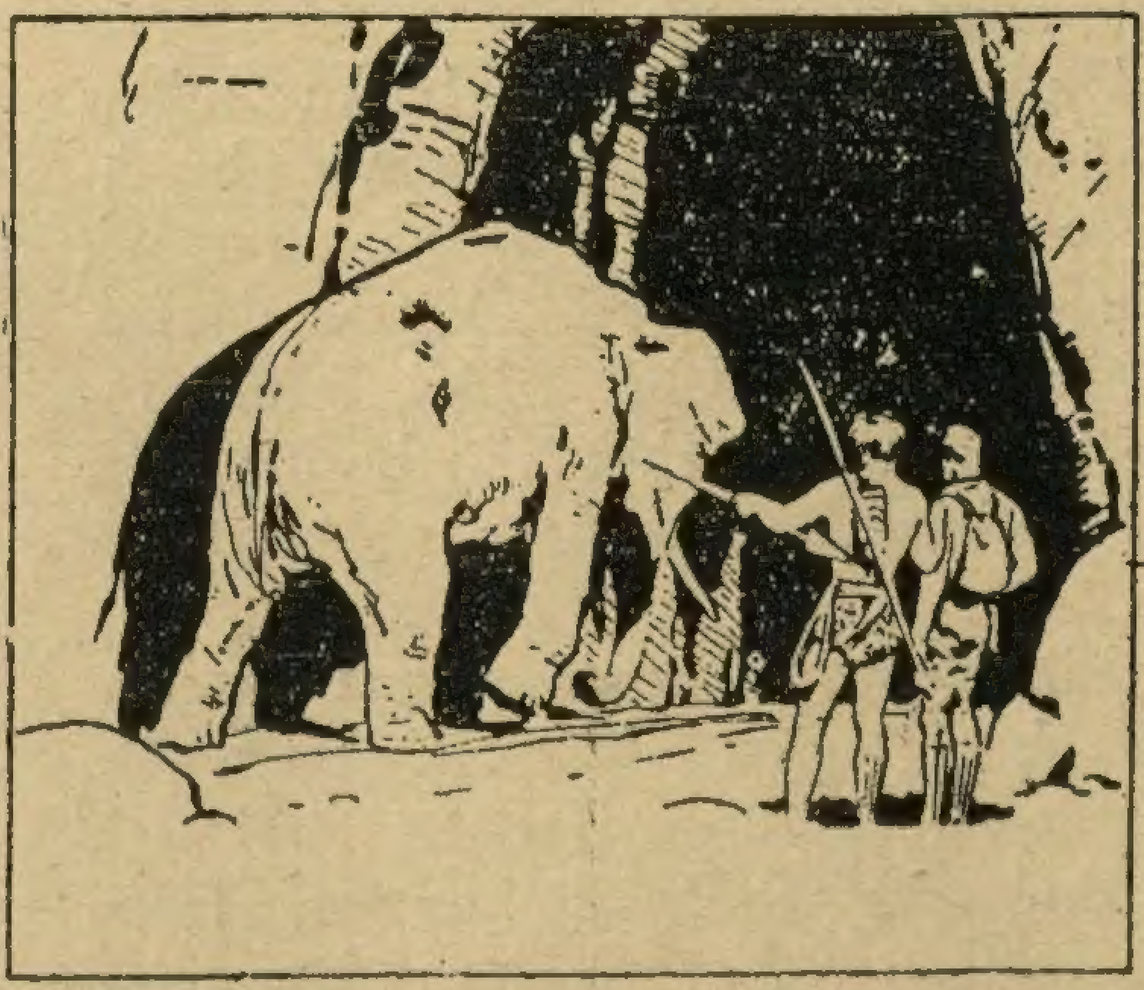

94 — Tarzanın kolu artık iyi olmuştu. Mızrağı ve yayı elindeydi. Yürüdüler. Mezarlığın kapısında, iri, ihtiyar bir fil gördüler. Yaralı olacak ki her adımını attıkça topallıyarak ilerliyordu. Koca fil şimdi mağaranın içine yol alıyordu.

95 — Zavallı hayvancağız öleceğini anlayınca, öteki filler gibi işte kendisini ölümün kolları arasına bırakmak için bu mezarlığa geliyordu. Çünkü bütün fillerce bu ölüm ülkesi kutlu bir yer olarak anılıyordu. Koca fil de mağaranın içine girince kendini yere çökertti.

96 — Bu acıklı görünüşü seyreden Jan Kursiye «zavallı fil» demekten kendini alamadı. Tarzan arkadaşını kolundan çekerek:

— Haydi, içeriye girelim, diye karşılık verdi.

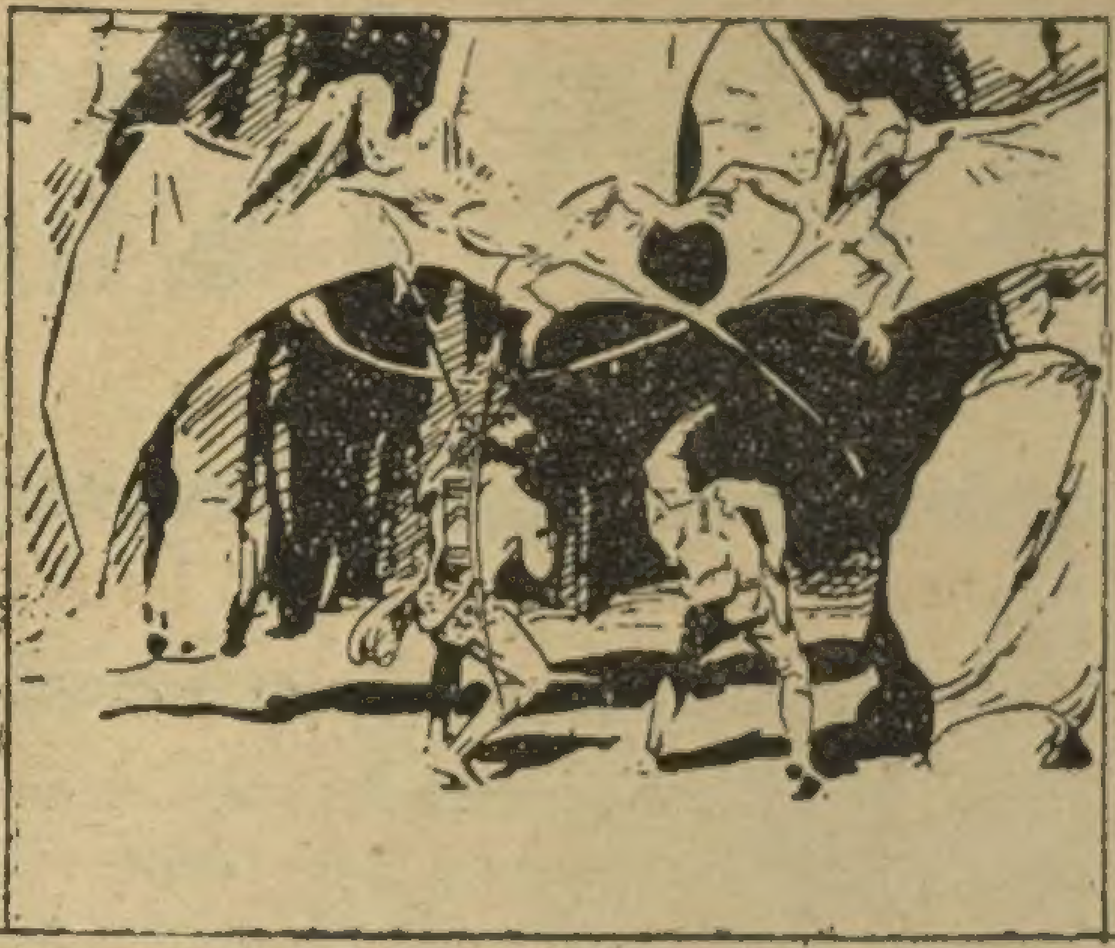

97 — Tam bu sırada, korkunç ve karanlık mağaranın kapısından giriyorlardı ki büyük bir dev yarasa yani Pterodaktil acı acı çığlıklar atarak üzerlerine doğru ilerliyordu. İki arkadaş buna göre anıklandılar.

98 — Jan Kursiye bu vahşi kuşun üstüne iki el ateş etmemiş olsaydı başlarına çok büyük bir felâket gelecekti. Silâhtan çıkan kurşun hedefini bulmuş, koca kuşları kaçırtmıştı. Artık korku kalmamıştı.

99 — Tarzan önde, Jan Kursiye arkada, bu yaşlık ve çamurlu mağarada durmadan yol alıp durdular. Bu yürüyüş tam beş kilometre sürdü. Tuhaf değil mi, hiç bir korkunç hayvanla karşılaşmamışlardı.

100 — En sonra, bu karanlık ve korkunç yol sona erdi. Jan Kursiye: «Ah, ne mükemmel!..» diye haykırdı. Evet, tepeden lüle lüle büyük kireç saçakları sarkıyordu. Bu genç seyyahın çok hoşuna gitmişti.

101 — Tarzanla Jan Kursiye şimdi elele vererek yukarılara doğru çıkmağa başladılar. Önce Tarzan bir saçağa tırmanıyor, arkadan Jan Kursiyeyi çekiyordu.

102 — Tarzan birdenbire durdu ve elile aşağıda bir karaltıyı gösterdi:

— Dikkat!.. diye bağırdı.

Evet, şimdi ikisi de aşağıda korkunç bir hayvan görmüşlerdi.

103 — Gayet büyük ve korkunç bir canavar, kendilerine doğru boynunu uzatarak ilerliyordu. Küçük okuyucularımızı meraktan kurtarmak için bu hayvanın ne olduğunu anlatalım. Eski çağlarda, daha insanlar yokken, hayvanların en büyüğü böyle bir kertenkele idi. Atlantazor adı verilen bu kertenkelenin boyu 35 metreydi. Yalnız kalça kemiğinin uzunluğu iki metredir. Çok uzun bir boğazın ucunda minicik bir yılan kafası vardı. Yalnız et yerine ot yiyen bir hayvandı. Bakalım Tarzan bununla nasıl başa çıkacak?

— Daha var —

Deniz Kurdu D

Deniz Korsanlarımızın babayiğitliğini bu romanda okuyunuz.

Bu sancakların yapılmasına ve kullanılmış bir hal verilmesine çok çalışılmış olduğundan Bayram reisin adadan görse de yabancı bir gemi olduğunu katiyen anlamıyacak, mutlaka altı temizlenmekten gelen kendi kalyonu sanacaktı.

Kaptan Pavlo bu limana yaklaşırken ve girerken gemisinin kıç üstünde durmuş, bütün kuvvetini gözlerine vererek kıyıları süzmekte bulunmuştu; çünkü her dakika limandan, yahut ada kıyısının kayaları arkasından Bayram reisin pek iyi tanıdığı sandalının çıkıvereceğini umuyordu.

Ancak Pavlonun gemisi limanda bir gece yattığı halde ne Bayram reis göründü, ne sandalı.

Eski deniz kurdu Pavlo geminin kıç tarafında çabuk, sinirli adımlarla dolaşıyor, çatılmış kaşları açılmıyor, yüzü hiç gülmüyordu... Uzun uzun düşündükten sonra son yola baş vurmadan önce bir gece daha beklemeği kurdu...

Ancak bu ikinci gece de birinci gibi boş geçti.

Bu ikinci gecenin sabahında kaptan Pavlo artık dayanamadı. Geminin filikasile limanın kıyısına çıkacak, oralarda Bayram reisle arkadaşlarının izlerini arıyacaktı.

Kaptanın karada yaptığı araştırma gönlüne oldukça rahatlık verdi. Kıyıdan biraz içeride yaprakları daha büsbütün kurumamış ağaç dallarından bir sundurma vardı ki: Bunun iç tarafına gerilmiş ve gemiden çıkarıldığı anlaşılan ipler üzerine uzun, pastırma şeklinde asılmış yaban keçileri ve başka büyük av etleri vardı. Evet, artık iş meydanda idi.. Bayram reis gemisini daha gelip almamıştı.

Demek korsan kalyonu daha altını temizleme, arcasını düzeltme işini bitiremediğinden Bayram reisi almağa gelmemişti. Korkunç korsanın adada olduğu anlaşılıyordu. Anlaşılıyordu amma, reis kendi kalyonunun seçilmez eşi olan bu kalyonun limana geldiğini görünce ne için hemen kıyıya gelmemişti? Bir şeyden kuşkulanmış mı idi? Yoksa adanın çok içerilerinde avlanmakta olduğundan gemiyi görememişler miydi?

Kaptan (Pavlo) ne yapmak gerek olduğunu düşünürken adamları oralarda bir adalı köylüyü yakalayıp kaptanın karşısına getirdiler. Bu köylü pek korkmuş görünüyordu. Bayağı titriyor, kaptanın sorgularına karşılık verirken gözlerini ormandan ayırmıyodu. Verdiği haberler değerli idi.

Evet, korsanlar şimdi adada idiler; bunlar Bayram reisle beraber altı kişi idi; limandan bir gün kadar içeride bir yerde karargâh kurmuşlardı. Bu kokunç adamlar zavallı köylünün de kulübesinde ne varsa almışlar, karısını dövmüşler, keçilerini kesmişlerdi. Kendisi de iyi bir dayak yemişti... Adamcağız kaptan Pavlonun o kanlı herifleri tutmağa geldiğine o kadar seviniyordu ki...

Köylü hemen İtalyanların önüne düşüp onları Türklerin karargâhını basmağa götürmeği istiyordu.

Kaptan Paolonun istediği şey işte bu idi.

Ertesi gün tanyeri ağırırken İtalyan kaptanı baştan aşağı silâhlı on beş kişi ile yola çıktı. Adalı kılavuz önde yürüyor, onlara yol gösteriyor, arasıra da Türklerin yaptıkları fenalıkları anlatıyordu.

Yola çıktıkları gün akşama kadar sık çalılar, yüksek ağaçlar arasından güçlükler içinde yürüdüler, bu yürüyüşte dik kaya rumları aşmak belâsile

Ötede beride Türkl lardı. Bir yerde yüzüh kafasına, kemiklerine r bir ateş yeri, küçük bir buldular. Bir aralık ta bile işittiler.

Kaptan Paolo bu s datıyor, gözlerinde al cak bir şey kalmamışt kutan bu ele geçmez F verek Cenova limanına onu sevmiyen Cenova doğru yürekli bir hıristi man olduklarını anlıya bırakarak hıristiyanlığ Allaha bağışlatacaktı!

İtalyan takımı gece geçirdi; sabahın ilk Öğle üstü adalı kılav oduğu dallardan yapı buraya pek sakınarak resinden sararak baskı çıktı. Türkler orada y riden korsanların bir g gittikleri anlaşılıyordu.

Sert yüzlü İtalyan çatıldı. Ancak şu sıra yoktu. İş ne kadar uz Kulübede buldukları

Çizen: ORHAN HALİL — **AFACAN ACUN YOLCU**

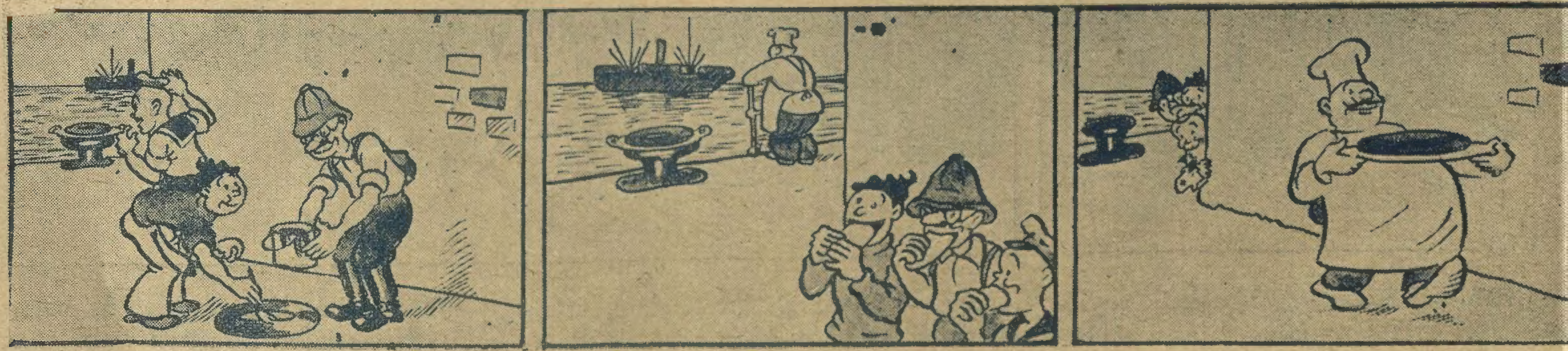

97 — Lokantanın ahçıbaşısı denize baka dursun: Ambardan çıkan Afacan, Topuz, Bilgin şimdi can kurtaran simidini tıpkı bir çörek gibi boyuyorlardı. Afacan da gözcülük yapıyordu.

98 — Biraz sonra boyalı can kurtaran simidini, çöreğin yerine koymuşlar, çöreği alarak pay etmişler ve güzel güzel yemeğe başlamışlardı. Oooh.. Aç karınlarına bu çörek ne de güzel geliyordu.

99 — Ahçıbaşı çörek soğudu diye te siyi tekrar almış, lokantasına doğru iler yordu. Bizim Afacanlar ona geriden b karak: Şimdi ne olacak, görürsün! diyo lardı.

...li Bayram

Yazan: *Ali Rıza Seyfi*

...anmak, derin dağ uçu-
...aşıyorlardı.
...rini görmeğe başlamış-
...ürilmiş bir yaban keçisi
...r, daha ötede yakılmış
...in kıyısında ayak izleri
...ardan bir iki tüfek sesi

...uydukça dişlerini gıcır-
...anıyordu. Artık korka-
...n İtalya kıyılarını kor-
... reisi kırbaç altında dö-
...ekti. Bütün Cenovalılar,
...leri kaptan Paolonun
... eskisi gibi büyük kahra-
...dı; o da bir vakit dinini
...ağı fenalığın günahını

...anın ağaçları altında
...de yeniden yola düştü.
...nlara önceden söylemiş
...ulübeye vardılar. Ancak
...tıkları ve kulübeyi çev-
...gizlice ilerleddikleri boşa
...kulübede görülen öte be-
...lar önce burayı bırakıp

...ının kaşları can sıkısile
... boşuna kızmağa yer
...u iyi, parlak gelecekti.
...ye bakılınca Türk kor-

sanlarının ormanda avlandıktan sonra bu karargâhlarına gelecekleri açıkça anlaşılıyordu. Yapacak iş bu kulübenin çevresindeki çok sık ormanda pusuya girerek Türklerin ayaklarile tuzağa düşmelerini beklemekti.

Kaptan Paolo adamlarını kulübenin dört yanına pek ustaca yerleştirdi. İtalyanlar tüfeklerini ellerinde ve kılıçları kınlarından sıyrılarak önlerine konmuş olarak sık çalılar içinde hiç görünmeden, hiç çıtırtı etmeden beklemeğe başladılar. Her adamın ekmeği, peyniri yanına verilmiş olduğundan akşama kadar kimse yemek yemek için bile yerinden kımıldanmıyacaktı...

Saatler geçti, koca bir gün daha geçti... Türkler görünmedi.

Kaptan Paolo çok kızgındı, herifin öfkesi kararmış yüzünden, çatılmış kaşlarından belli olduğundan kimse ona söz bile söyliyemiyordu. Bu şeytan Türkler ne zaman geleceklerdi?

Dördüncü gece de bu sık ormanda geçirildi.

Artık yapılacak iş kalmamıştı. Çünkü adalı kılavuz ile adanın yıldız ucundaki köye gönderilen iki İtalyan da geri gelip Türklerin oralarda izleri bile görülmediğini söylemişlerdi!

Kaptan Paolo gemisine dönmeği en doğru iş buldu. Belki Türk korsanları İtalyan kalyonunu görüp kendi gemileri geldi diye limana inmişlerdi.

Kaptan bunu düşününce limana ne kadar tez dönerse o kadar iyi olacağını kestirmişti. *-Daha var-*

...UĞUNDA

GEÇEN YAZININ ÖZÜ : *Afacan, Topuz ve arkadaşları Bilgin Afrikada sinemacıların sandıklarına girmişler ve Kap ülkesine götürülmüşlerdi.*

100 — Ahçıbaşı orada bekliyen bir müşteriye: Buyurun, saygılı bay, sizi beklettim amma, nefis bir çörek getirdim! diyerek tepsiyi uzattı. Adam elinde bıçak sabırsızlıkla bekliyordu.

101 — Kesmeğe bile üşenen müşteri çöreği yakaladığı gibi ağzına götürdü. Fakat götürmesile dişleri bir türlü girememiş, beyninde şimşekler çakmıştı. Bu çörek can kurtaran simidinden başka bir şey değildi.

102 — Az sonra müşteri eline temizlik fırçasını alarak ahçıbaşıyı kovalamaya başlamıştı. Bizim Afacanlar yine arkasından bakıyorlar ve fıkır fıkır gülüyorlardı.

— Daha var —

281

Küçük Hikâyeler...

SONSUZ MASAL

Çekoslovak hikâyesi

Vaktile bir çobanın ihtiyarlığında bir çok koyunları vardı. Bir gün altın güneş dağların üstünde batıyor, çoban hâlâ büyük bir ırmağın arkasında koyunlarını otlatıyordu. Nihayet sürüsünü eve götürmek istedi, fakat ırmağın üzerinde öyle daracık bir köprü vardı ki koyunlar ancak birer birer geçebilirdi. Bekleyiniz koyunlar geçsin de masalın sonunu anlatayım..

Çocuklar! Bu masalı arkadaşlarınıza anlattığınız zaman onlar biraz sonra size: «Koyunlar daha geçmedi mi?» diye herhalde soracaklardır. O zaman siz: «Daha hepsi geçmedi» veya «geçerlerken güneş tekrar doğdu ve çoban yeniden koyunlarını otlatmaya başladı» diye cevap verirsiniz..

KEDİ YEMEK YEDİKTEN SONRA NİÇİN YIKANIR?

Lituanya hikâyesi

Bir gün bülbül bir arpa tarlasına uçarak kendine tanecikler toplamaya başladı. Kedi de oraya sokuldu, saklandı ve fırsat gözetliyerek bülbülü yakaladı, onu sabah kahvaltısı için götürmek istedi. Fakat bülbül yalvardı:

— Hiç bir bay, önce ağzını yıkamadan sabah kahvaltısına başlamaz.

Kedi utanarak bülbülü yere bıraktı ve ellerile ağzını yıkamaya koyuldu.

Bülbüle de zaten bu lâzımdı. Uzun zaman beklemeden fırladı ve uçtu. Kedi çok kızdı ve o zamandan sonra daima önce kahvaltı etmeğe ve sonra yıkanmaya and etti. Galiba kedi bugün bile hâlâ böyle yapmaktadır.

AKILLI HÂKİM

Arap hikâyesi

Mehmet Kadirin kara koyunu kaybolmuştu. Mehmet Kadir, merhametsiz göğe bütün şikâyetlerini ve urunçlu yüreğinin bütün tasasını döktü. Oh, eğer siz de bir kere onu dinleyebilseydiniz!..

— Ben onu nasıl seviyordum!.. Kara koyun mu ne kadar seviyordum;! Onun sütü çocuklrım için baldan tatlı idi. Onun gözleri şafak vaktindeki yıldızlar gibi parlardı!.. O, en sadık bir dostum gibi daima arkamdan gelirdi.. Artık o yanımda değil.. Ne kadar yazık!.. diyordu.

Böylece Mehmet Kadir bağırdı, saçlarını yoldu. Taliine lânet okuyarak, yolda her rastladığına baş vurarak yürüdü:

— Yolcular benim kara koyunumu görmediniz mi?

Yolcular ona cevap verdiler:

— Hayır, dertli adam, biz bir şey görmedik...

Bir gün o, kendi koyununa çok benziyen kara bir koyunu götürmekte olan bir adamla karşılaştı. Mehmet Kadir bu adamı tanıyordu. Ona Muşkar Ali derlerdi. Yolsuz hareketlerile tanınmış bir adamdı. Kimse onu sevmezdi.

Mehmet Kadir adamı durdurdu.

— Muşkar Ali, hilekâr, mel'un adam, göz bebeğim kadar sevdiğim ve benden aşırmış olduğun kara koyunu geri ver, dedi.

— Hangi kara koyunu?

— Benim kara koyunumu! İşte bu!..

— Dedemin sarığı üzerine yemin ederim ki, bu kara koyun benimdir.

— Hırsız!..

— Yalancı!..

— Peki, hâkime gidelim.. Orada kimin haklı olduğunu görürüz, sen pis bir insansın.

İkisi de kara koyunu kendine çekerek hâkimin yanına gittiler. Mehmet Kadir hâkime:

— Ya hâkim, bu koyunu görüyor musun? O bunu benden çaldı, dedi.

— Yalan bu, ya hâkim, bu hayvan üç senedenberi bendedir.

Ak saçlı ve herkesin kendisine saygı gösterdiği, çok akıllı olan hâkim:

— Gürültü etmeyiniz, diye mırıldandı, düşünmeğe başladı. Şimdi nasıl bir hüküm verecekti? Muşkar Alinin bu koyunu Mehmet Kadirden çaldığını ispat edecek ortada ne vardı?

Nihayet akıllı adam:

— Peki, dedi, ben sizi uzlaştırmak için yalnız bir vasıta görüyorum.. Koyunun gözlerini bir bağla bağlayınız. Peki! Şimdi Muşkar Ali sen, koyunun üç senedenberi yanında olduğunu söylüyorsun.. Onu pek iyi bileceksin.. Söyle bakalım, koyunun hangi gözü kördür?

Muşkar Ali düşünmeden cevap verdi:

— Sağ gözü.

Hâkim sert bir yüzle:

— Sen yanılıyorsun, Muşkar Ali, kara koyunun iki gözü de çok iyi görüyor. Sen onun sahibi olduğun halde nasıl olur da bunu bilmiyesin? Sen hırsız ve yalancısın! Gökler seni affetsin, fakat ben seni hapse mahkûm ediyorum, sen orada neler istediğini düşüneceksin... Sen ise Mehmet Kadir, koyunu al ve sana uğurlar olsun.. dedi.

Hâkimin sözleri yerine getirildi..

Bütün Çocukları katılta katılta güldüren kitap çıktı.

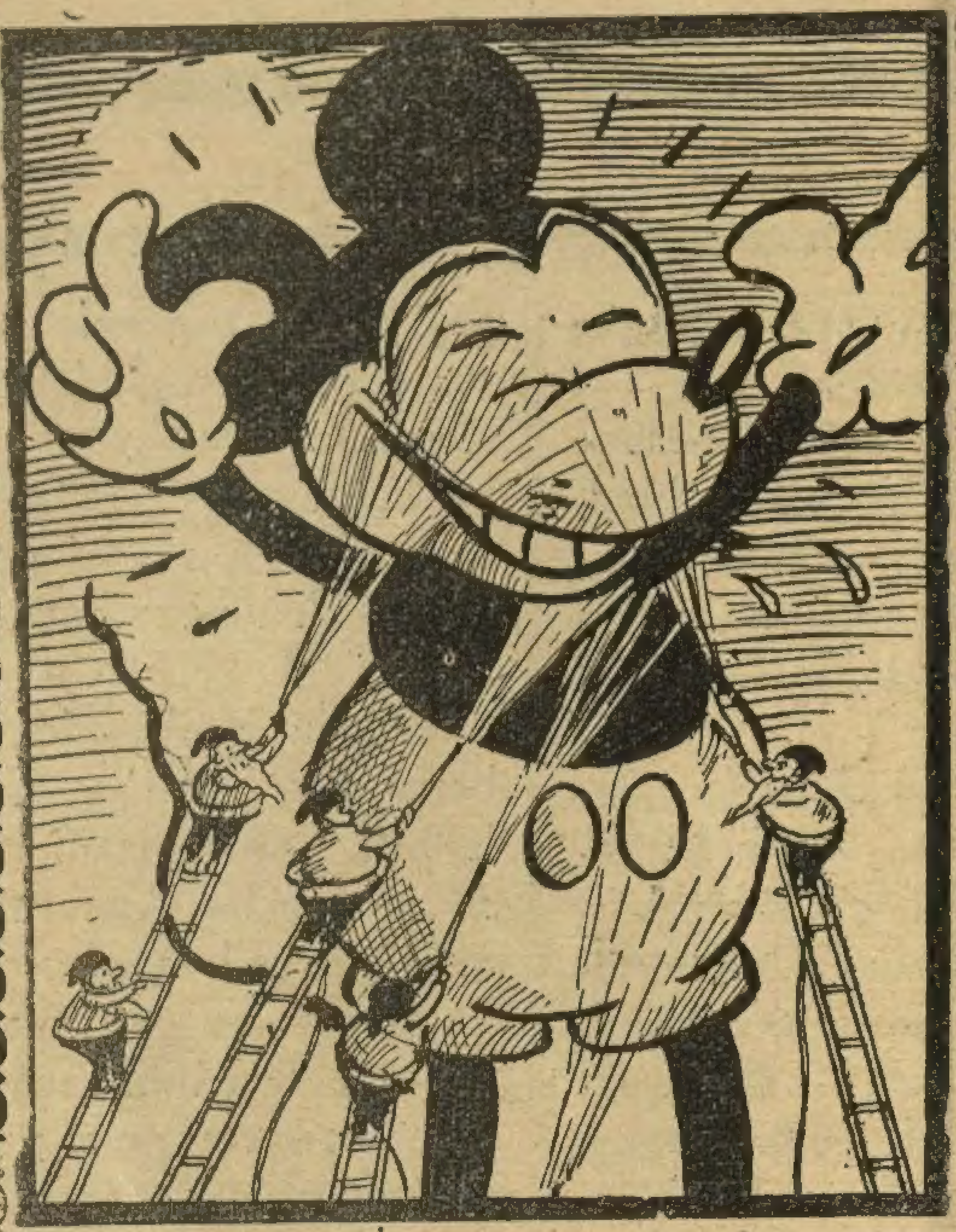

MİKİ FARE CÜCELER ÜLKESİNDE

Her yerde satılıyor. tanesi **25** kuruştur.

Türk çocuklarının bu kadar kapış kapış aldığı hiç bir kitap olmamıştır.

Siz de hemen bir tane alınız.

Çocuk Sesinin

pazartesi günü çıkacak olan sayısını bekleyiniz.

Kapak: *ÜÇ RENKTİR*

Orta yüzlerde **Bamla Bumun** maceraları

Cimi ile **miminin** başından geçenler

Daha neler, neler . . . . . .
Mutlaka bir tane ÇOCUK SESİ alınız.

ŞEN SÖZLER

DONDURMACI DÜKKÂNINDA

Dondurmacı dükkânında çalışan küçük Tosunu ustası, düğün evine bir tepsi limonata götürmesi için yolladı. Yolda çocuğun ayağı kaydı, düştü. Bardakların hepsi kırıldı...

İyi kalpli bir adam:

— Zavallı çocuk! dedi, şimdi sen kendi gündeliğinden bunları ödemek mecburiyetinde kalacaksın. Çocuk, gözlerinden yaşlar akıtarak:

— Elbette, diye cevap verdi. İyi kalpli adam:

— Al sana on kuruş! Belki öteki yolcular da sana yardım eder de kendine lâzım olan parayı toplarsın!

Çocuk şapkasını çıkardı ve her yandan içine paralar yağdı.

Tosun paraları topladı, cebine koydu, gülerek:

— Ah, o ne kurnaz! diye mırıldandı. Yolcular.

— Kim kurnaz diye sordular.

— On kuruşu veren adam O, benim ustamdır!

UYGUN BİR CEVAP

Polis: — Hey, çocuk, şurada bir yerde bir cam şangırdadı, oraya sen mi taş attın?

Çocuk: — Hayır amca ben değil, arkadaşım Turgut saatinin camını kırdı.

GÜZEL BİR KARŞILIK

— Yooo.. Olmaz yavrum, ben sana şeker almıyacağım; dişlerin ağırır.

— İyi amma anneciğim, çocuklara şeker almasalardı, diş doktorları ne yaparlardı.

AÇ DURMUŞ

— Bir vakit ben tam otuz beş gün aç durmuştum..

— Nasıl?.

— Yalnız geceleri yemek yemek suretile!..

NE OLMUŞ?

— Yugoslavya kralı öldüğü zaman oğlu Piyer ne oldu...

— Bir öksüz, bay okutan!..

Şarlo Afrikada No: 18

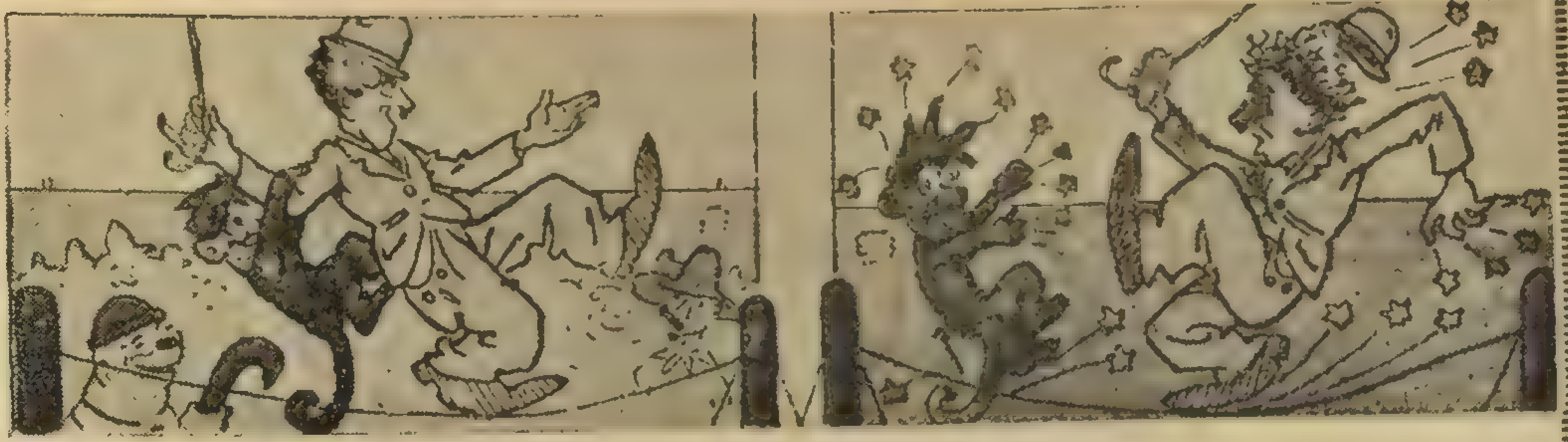

53 — Şarlo ipe çıktı. Yürümeğe başladı. Beşkarış ta koluna tutunmuştu. Deneme çok güzel oluyor, canbazhane müdürü:

— Bin ohkay... Bin ohkay... Çok güzel oluyor, diyordu. Fakat birdenbire ne olduysa oldu, Şarlonun saçları dimdik, diken diken olmuştu, Beşkarışın da boynundan, başına elektrikler saçılıyordu.

54 — Şimdi Şarlo, birdenbire havaya fırladı. Haydi arkasından da Beşkarış fırladı... Tepetaklak olmuşlardı. Müdür, ne oluyor, diye çevresine bakınca orada elektrik düğmesile oynıyan birini gördü. Elindeki bastonu kaldırınca adamın kafası budur, diyerek indirdi.

55 — Az sonra her şey yerli yerine gelmişti. Müdür uyumak için yere uzandı. Maymun şekline giren Beşkarışla sevgili arkadaşı Şarlonun donunun üstünde dokuz kaya oynamaya başlamışlardı. Müdür uyanınca: Haaa... Bak, bir daha böyle şeyler istemem, ikinizi yok ederim, dedi.

Artık Şarlo ipten atlıyor, canbazlıklar yapıyor, Beşkarışla paralar kazanıyordu. Afrikadaki maceraları da bu suretle sona eriyordu.

SON

ŞARLO HİNDİSTANDA

Afacanda güzel güzel takip edilen Şarlonun yeni resimli bir romanına

ÇOCUK SESİNDE

Yakında başlıyor. Üç renkli çıkacak olan bu resimli romanı yakında Çocuk Sesinde mutlaka okumaya başlayınız

ÖRT Kİ OLEM

Eski Hikâyeler: 2

Yazan: NECDET RÜŞTÜ

[Geçen sayıda size bazı sözlerin hikâyelerini yazacağımızı vadetmiştik. Bu sayıda: «Ört ki, ölem!..» sözünün nereden geldiğini anlatacağız. Manası: Üzerimi toprakla ört ki, öleyim!.. demektir. Bilhassa köylüler bir şeyden korktukları ve yahut bir işi başaramadıkları zaman böyle derler. Meşhur bir sözdür.]

— 1 —

Bundan yıllarca evvel, padişahlardan biri,
Gitmiş istibdadında, yasağında ileri:
Bu hünkârın korkusu bütün köyleri sarmış,
Nihayet memlekette son bir ferman çıkarmış:
«Yurdun kapatılacak meyhaneleri bütün,
«Ahali içmiyecek ne rakı, ne de tütün!..»
Hünkâr tatbik edince şiddetle bu yasağı,
Sarhoşlarda kesilmiş artık hoşafın yağı,
Tütün tiryakileri o anda hapı yutmuş,
Nargile içenler de keder etmiş, yas tutmuş!..

— 2 —

Hünkâr artık benzemiş bir belâ, bir âfete,
Her akşam giriyormuş bir başka kıyafete:
Köşe, bucak kalmıyor, şehirde geziyormuş,
Burnu da, kedi gibi kokuyu seziyormuş:
Herif damlara çıkar, gece olunca yarı,
Tütün kokusu arar, koklarmış bacaları!..
Bu merakla titrermiş yüreği için için:
Emrin tutulduğunu yakından görmek için,
Yanında bir kaç adam, sokulurmuş her yere,
Gidermiş meydanlara, çarşıya, kahvelere!..

— 3 —

İşte, korkuyla geçen bugünlerin birinde,
İzbe bir kahve varmış şehrin sapa yerinde!..
O eski tiryakiler gelip buraya her gün,
Düşünüp dururlarmış hepsi kederli, küskün!..

....

Yine dert ortakları toplanmışlar bir akşam,
Bu loş, kasvetli kahve yükünü almış tamam:
Sarhoşlar bir kadehe hasret çekip dururken,
Tütün düşkünleri de somurtmuş otururken,
«Bulut» isminde biri girmiş içeri hemen,
Bir kenara oturmuş selâm bile vermeden!..
Ahali arasında onun adı «Bulut» muş,
Fazla rakı içermiş, ismi öyle yer tutmuş!
Sallandıkları için bulutlar sağa, sola,
Bu ad ona besbelli bundan takılmış ola!..
Bilmem hiç duydunuz mu: Bir sarhoş görünce biz:
«Kötü ahlâklı adam; bulut gibiydi!..» deriz!..

— 4 —

«Bulut» eskisi gibi, o gün içmemiş.. Fakat,
Daha hasta, yorgunmuş eskisinden iki kat!..
«Rakı mı içti?..» diye ağzını koklamışlar,
Tütün var!.. Zannederek, üstünü yoklamışlar!..
Hayır!. Hiç bir şeycik yok. Tuhaf hali var lâkin:
Sızmış bir iskemlede, duruyor miskin miskin!..

— 5 —

Bir saattir kahvede oturan bir ihtiyar,
«Bulut» a şöyle demiş:
— «Sende garip bir hal var:
«Yoksa rakı mı içtin?» Bulut demiş ki: «Asla!.»
İhtiyar yine sormuş: «Uyukluyorsun hâlâ;
«Gel, bana doğru söyle: Yoksa içtin mi tütün?.»
Bulut demiş: «Saysan da bana sırayla bütün,
«Benim aldığım şeyi bulamazsın, nafile!..
«Ne kulllandım anlamaz, gelse padişah bile!.
«Mademki rakı yasak, ben de başka yol tuttum,
«Kim nederse desin: Bu akşam afyon yuttum!.»

— 6 —

Eskiden kullanırdı dünyada afyonu Çin,
Bu, en kestirme yoldur çabucak ölmek için:
Doktorlara sorunuz; afyon ölümle birdir,
Çünkü dünya yüzünde en kuvvetli zehirdir!..
Onu kullanan adam bir mezara gömülür,
Kimse yüzüne bakmaz, iki üç ayda ölür!..
Bu sözleri duyunca kahvedeki ihtiyar,
«Bulut» şöyle demiş:
— «Büyük kabahatin var,
«Çünkü bu yaptığın iş rakıdan daha beter!..»
«Bulut» bu söze kızmış, bağırmış:
— «Herif!.. Yeter,
«Bana kâhya olamaz kimse, bunu iyi bil,
«Yasak eden padişah zaten burada değil,
«O ,şimdi kurulmuştur Topkapıda saraya,
«Zaten aldırış etmem, gelse bile buraya!..»

— 8 —

Kahveyi çınlatırken «Bulut» bu sözlerile,
İşaret ediyormuş halk ona gözlerile,
Kimisi sallıyormuş öte yandan başanı,
Kimisi çatıyormuş beri yandan kaşını!..
Kimisi ediyormuş ellerile işaret,
Müşteriler göstermiş, susturmak için, gayret!..
«Bulut» nihayet vermiş fasıla bu lâfına,
«Bu işaret ne?..» diye, bakınmış etrafına,
Tanımış karşısında oturan ihtiyarı,
— «Eyvah, padişah!» demiş, rengi olmuş sapsarı!
Yere yatıp bağırmış:
— «Ben şimdi hapı yuttum,
«Cenazeye geliniz, cennet yolunu tuttum,
«Eğer şimdi ölmezsem, kesilecektir kellem,
«Aman, imdadıma gel: Kahveci; ört ki, ölem!.»

Necdet Rüştü

CANGAZA ile PALAVUZ

— Cangaza?.

— Ne var Palavuz?.

— Bayramın nasıl geçti bakalım?.

— Nasıl geçecek, birinci günü kurban kestik. İkinci günü şöyle bir gezinti yapayım, dedim... Bay Vecihinin Kadıköyünden tayyaresine bindim.. Havalara uçtuk, yedi kat gök yüzüne çıktım.. Çıktım.. Artık öyle bir diyara varmıştım ki ay mı desem, Merih mi desem, çoban yıldızı mı desem ne bileyim, öyle bir yere vardık.. Pilotum:

— Palavuz, dedi, biz parmak çocuklar diyarına gelmişiz. Bak, bak.. Serçe parmak kadar mı istersin, baş parmak kadar mı istersin, orta parmak kadar mı istersin? Beğen, beğendiğini, al alabildiğini, küçücük insanlarla dolu... Gerçekten, bir de bakayım bütün insanlar parmak kadar değil mi?

— Atma yahu... Parmak kadar insan olur mu?.. Sen olsa olsa çok kurban eti yeyip rüya görmüş olacaksın?.

— Hay çok yaşıyasın be Cangaza... Ben parmak kadar insanlar gördüm, ya sen, o kurban etini yer, sonra da «Miki Fare Cüceler ülkesinde» kitabını okursan değil parmak kadar, tırnak kadar insanlar diyarına gidecek gibi rüyalar gördün Cangazacığım.

— ?...

Grimmden Masal

Akpınar ile Karapınar

Çok eski yıllarda, denizler ortasında zengin bir ülke vardı. Bu ülkenin kralı da besbelli ki her kişiden daha zengindi. Uzak diyarlardaki insanlar kralın sarayını anlata anlata bitiremezlerdi. Hiç durmadan onun güzelliğini, büyüklüğünü birbirlerine söylerlerdi. Bir çok defa içlerini çekerek «ah, o sarayda bir kapıcı olsak başka hiç bir şey istemeyiz» derlerdi.

Gerçekten saray çok büyük ve çok güzeldi. Hele dört bir yönünü kuşatan bahçenin güzelliğini ve büyüklüğünü lâyıkile anlatmak çok güçtü. Bu bahçede hiç solmıyan çiçekler açardı, kokularını etrafa saçarlardı. Mermer havuzlardan allı, yeşilli şerbetler fışkırırdı. Acunun en güzel, en değerli yemiş ağaçlarında hiç susmıyan bülbüller öterdi. Zümrüt, yakut döşenmiş yollarda tavuskuşları dolaşırdı.

Böyle güzel bahçesi, büyük sarayı ve zengin ülkesi olan kralın üç tane de kızı vardı. Kızlar bütün günlerini bahçede gezerek, şarkı söyliyerek, çiçek toplıyarak, yemiş yiyerek, sözün kısası istediklerini yaparak geçirirlerdi. Yalnız babalarının yasak ettiği bir elma ağacına dokunmazlardı.

İnsan oğulları nedense yasak edilen şeylere daha ziyade yaklaşmak isterler. Bunun için; bu üç kız da sanki bahçede başka şey yokmuş gibi hep bu ağacın etrafında dolaştılar. Onun kan gibi kırmızı elmalarını gördükçe «ah bir tanecik koparsak ta yesek» diye içlerini çektiler.

Günler geçtikçe ağaçtaki elmalar çoğaldılar, daha ziyade kızardılar. Kızlar da ağacın altından hiç ayrılmaz oldular. Bir gün en büyükleri bu işe aklınca bir çare buldu:

— Babamız bize bu ağaçtan elma koparmayınız, sonra pişman olursunuz, dedi, yoksa düşenleri yemeyiniz, demedi. Bekliyelim, iyice olanlar düştükçe toplarız, dedi.

Kızlar buna çok sevindiler. Günlerce beklediler. Elmalar iyice oldukları halde hiç biri düşmedi. En sonunda ortancası dayanamadı.

— Ayol, ne korkuyorsunuz?.. Babam her halde başkalarının koparmaması için yasak etmiştir, yoksa kızlarından da esirgeyecek değil ya!.. diye bağırdı. Hemen elini uzatıp en güzel elmalardan birini kopardı. Ağzını şapırdata şapırdata yedi.

Bunu gören öbür kızlar da birer elma kopardılar. Ağızlarına götürdüler O anda yer açılıp kapandı. Kızlar birdenbire yok oluverdi. Bu iş o kadar çabuk oldu ki dallarda öten bülbüller, yerde dolaşan tavuslar bile bir şey anlamadılar.

Kral akşama doğru kızlarını görmek istedi. Uşaklar sarayın her köşesini, bahçenin her tarafını aradılar. Besbelli ki hiç birini bulamadılar. Kral «eyvah kızlarımı çaldılar» diye ağlamağa; saçını, sakalını yolmağa başladı. Bir aralık sarayda ne kadar genç asker ve zabit varsa hepsini yanına çağırdı. Çalınan kızlarını bulup getirene en küçük kızını vereceğini söyledi.

Bunun üzerine sade askerler ile zabitler değil, ülkedeki bütün gençler kralın kızlarını aramağa çıktılar. Onları bulmak ve güzelliğile dillere destan olan küçük kızı almak istediler.

Aradan aylar geçti, yıllar geçti, hiç kimse kızları bulamadı. Herkes birer birer bu işi bıraktı. En sonunda Akpınar ile Karapınar adında iki kişi kaldı.

Bunlar gerçekten bir pınar gibi akmadan duramadılar. Önlerine çıkan her engeli aştılar. Kızları bulmak için çok uğraştılar. Nihayet bir gün mermer bir dağ tepesinde kurulmuş kocaman mermer bir saraya geldiler.

İki arkadaş çok yorgun ve aç oldukları için hemen saraya girdiler. Odaları dolaştılar. Hiç kimseye sargelmediler. En sonunda üst katta kocaman bir yemek salonu gördüler. Salonun ortasında büyük bir masa kurulmuştu. üzerinde türlü türlü yemekler vardı. Hele en başta duran tavuk dolması pek güzel kokuyordu. Daha yeni fırından çıkmış gibi üzerinden ağır ağır yükselen dumanlar aç midelere baygınlık veriyordu.

Akpınar ile Karapınar yutkuna yutkuna bu güzel yemeklerin karşısına oturdular. Ağızlarının suyunu silerek, ellerini midelerine bastırarak saatlerce saray sahibinin veya birinin gelmesini beklediler.

Akşam olduğu halde Akpınar ile Karapınarın yanına hiç kimse gelmedi. Fakat kızarmış tavuğun dumanı da kesilmedi. Sanki altından ısınıyormuş gibi sıcaklığını kaybetmedi.

Güneş battıktan sonra Akpınar arkadaşına:

— Artık gözlerim kararmağa başladı. Nerede ise bayılacağım. Bu kadar beklediğimiz yetişir. Ne olursa olsun ben karnımı doyuracağım.

Diyerek sofranın başına geçti. Karapınar da arkadaşına uydu. Karşılıklı karınlarını doyurdular. Yemekten sonra güzel yataklar serilmiş bir odaya gittiler. Başlarını kuştüyü yastıklara koyar koymaz uyudular.

Sabah olunca kral kızlarının ardından geçirdiklerini düşündüler. Birer birer yolda karşılaştıkları güçlükleri andılar En sonunda Akpınar:

— Yahu, dedi, bugüne kadar hiç durmadan epey at koşturduk. Çok yorulduk. Hazır böyle bir yer bulmuşken biraz dinlenelim, dedi.

Bu söz Karapınarın çok hoşuna gitti. Akpınarın omuzuna vurarak:

— Ya!.. Ya!.. Çok iyi akıl ettin, dedi. Bir iki hafta burada kalalım. Hem dinleniriz, hem boş kalmayız. Gündüzleri buraya yakın yerleri ararız. Akşamları geri döneriz.

Bundan sonra iki arkadaş ileride yapacaklarını uzun uzun konuştular. Fakat ne olur, ne olmaz diyerek nöbetle kızları aramağa karar verdiler. O gün kimin kalacağını anlamak için de niyet çektiler. Sarayda kalma nöbeti Karapınara çıktı. Akpınar hemen atına atladı. Yalnız başına kızları aramağa gitti.

Öğle olunca sarayda kalan Karapınarın karnı acıktı. Yemek masasının başına geçti. Yine masanın üstü türlü türlü yemeklerle dolmuştu. Sıcak yemeklerden iştiha arttırıcı güzel kokulu dumanlar çıkıyordu. Billûr kâselerde buzlu şerbetler duruyordu.

Karapınar tavuğun budunu yakaladığı sırada salona uzun sakallı, kırmızı külâhlı, minimini bir cüce girdi. Karapınara doğru geldi.

Ey yuce delikanlı,
Yer yüzüne çıkalı,
Aç kaldım, susuz kaldım,
Yiyecek bulamadım,
Gözlerim görmez oldu,
Dudaklarım kavruldu,
Biraz ekmek isterim,
Yardımını dilerim.»

Dedi.

Karapınar hemen yerinden kalktı. Bir parça ekmek alıp, cüceye götürdü. Cüce ekmeği alırken yere düşürdü. Sonra Karapınara eğilip almasını söyledi. Karapınar ekmeği almak için yere eğilince cüce

— *Öteki yüze geçiniz* —

onun saçlarını yakaladı. Elindeki kalın sopasile Karapınarı dövmeğe başladı. Bir çok sopa attıktan sonra birdenbire yok oluverdi.

Karapınar korka korka akşam olmasını bekledi. Akpınar gelince başından geçenleri birer birer anlattı. En sonunda:

— Aman buradan kaçalım, burası sofraların kendi kendine kurulan, yemekleri soğumıyan, insanlara dayak atan cüceleri bulunan büyülü bir yer, dedi.

Fakat Akpınar aldırmadı:

— Yarın zaten benim nöbetim, sen git. Ben beklerim, dedi.

Ertesi sabah Karapınar atına binip dörtnala saraydan uzaklaştı. Akpınar içeride kaldı. Öğle olunca yemek yemeğe oturdu. Tavuğun budunu koparırken bir gün önceki cüce geldi. Karapınara söylediklerini tekrarladı. Akpınar hemen yerinden kalktı. Bir parça ekmek alıp cüceye verdi. Cüce yine ekmeği düşürdü ve Akpınara eğilip almasını söyledi. Fakat Akpınar Karapınar gibi yapmadı. Kaşlarını çatıp:

— Eğil, kendin al!.. Karnı aç olan bulduğunu kapar, dedi.

Cüce:

«Eğilemem, ihtiyarım,
Çok ağrıyor bacaklarım.»

Diye yalvardı.

Bunun üzerine Akpınar birdenbire hiddetlendi:

— Nasıl!.. Eğileyim de saçlarımdan yakalar mısın?.. Yağma yok!.. Haydi defol buradan!.. diye bağırarak cücenin üzerine atıldı. Sakalından yakaladığı gibi tokatlamağa başladı.

Cüce bir yandan çırpınırken bir yandan Akpınara yalvardı:

«Bırak beni yiğit adam,
Seni artık hiç kızdırmam.
Denerim yıllardanberi,
Bu saraya her geleni,
Çünkü ararım gerçekten,
Korkmıyanı hiç bir şeyden.
İşte sen o kahramansın,
Yurdumu kurtaracaksın.
Bir gün üç ejder gelmişti,
Ülkemize yerleşmişti.
Ellerinde üç kız vardı,
Sıkı sıkı tutarlardı.
Şuradaki kuyuya gir,
Hemen ejderlere saldır!.
Yurdumuzu kurtarırsın,
Kızları da sen alırsın.»

Dedi.

Akpınar «ejderler elinde üç kız» bulunvincinden bir deli gibi zıplamağa, sıçramaduğunu duyunca cüceyi bırakıverdi. Sekmeğe başladı. Bunu gören cüce onu gerçekten delirdi sandı. Daha bir çok söyliyeceği şeyler olduğu halde hiç birini söylemeden gözden yok oluverdi.

Çünkü bu; yer cücelerinin önderi idi. Kralın kızlarını çalan ve yeraltındaki ülkelerine yerleşen ejderlerden kendilerini kurtaracak yiğit birini arıyordu. Nihayet yiğini bulmuştu. Fakat o da çıldırmıştı. Daha ona ejderlerin bulunduğu kuyuyu gösterecekti. Ejderleri öldürdükten sonra da duvarda asılı duran kavalı çalıp cücelere haber vermesini dileyecekti.

Bereket versin işler pek karışmadı. pek küçük bir güçlükten sonra her şey yoluna girdi.

Akpınar sevincinden akşam oluncıya kadar sıçradı, durdu. Arkadaşı gelince her şeyi anlattı. Karapınarın içi de adı gibi kara idi. Arkadaşını kıskandı. Ejderleri kendi öldürmek ve kızları kendi kurtarmak istedi. Bunun için «ilk önce kuyuya ben ineyim» diye yalvardı.

Ertesi sabah epeyce uğraştıktan sonr a bahçede bir kuyu buldular. Karapınar beline iki kılıç taktı, ellerine birer kama aldı. Sonra bir sepete binip kuyuya indi. Fakat inmesile bağırması bir oldu. Akpınar hemen arkadaşını yukarıya çekti.

Karapınar kanı çekilmiş, sapsarı bir suratla dışarı çıktı. Çünkü kuyunun dibindeki ejderlerden korkmuştu. Az kaldı korkudan ölecekti.

Bundan sonra Akpınar arkadaşının belindeki kılıçları kendi beline taktı. Eline de kamaları aldı. Sepete atlayıp kuyuya indi.

Kuyu çok derindi, içinde su yoktu. Fakat dibinde üç büyük oda vardı. Birinci odaya dokuz başlı bir ejderha kurulmuştu. Kollarının arasında kralın bir kızını tutuyordu.

Akpınar hemen ejderhaya saldırdı. Ejderha kızı arkasına barıkıp Akpınarla kavgaya başladı. Dokuz başından alev saçan dokuz dilini uzatıp Akpınarı yakmağa çalıştı. Bir aralık Akpınarın üstü tutuştu. Bereket versin Akpınar da kılıçlarını tam vaktinde kullanabildi. Ejderhanın dokuz başını kesti. Akan kanlarla üstünü söndürdü.

Sonra ikinci odaya gitti. Buradaki ejderhanın yedi başı vardı. Bir çok uğraştıktan soonra onu da öldürdü.

Bu iş te bitince hiç durmadan üçüncü odaya gitti. Jçüncü odadaki ejderha hem beş başlı, hem hepsinden daha küçük idi. Kollarının arasındaki de kralın en küçük kızı idi.

Bununla beraber üçüncü ejderi öldürmek hepsinden daha güç oldu. Çünkü bu; hepsinden daha genç olduğundan büyük bir şiddetle dövüşüyordu.

Bir aralık Akpınarın kılıcı elinden fırladı, kapıdan çıkıp kuyunun dibinde, bir insan boyundaki çukurda biriken kana düştü. Öteki kılıcı da dördüncü başı keserken kırıldı. Bereket versin kamaları imdada yetişti. Onlarla beşinci başı kesti.

Bundan sonra kızların üçünü de topladı. Arkadaşına seslendi. Karapınar sepeti aşağıya uzattı. Kızlar birer birer sepete girdiler. Böylece yer yüzüne çıktılar.

Dördüncü kız da yer yüzüne çıktıktan sonra Karapınar bir daha sepeti aşağıya sarkıttı. Arkadaşına sinirli, sinirli:

— Haydi, çabuk bin!. diye bağırdı.

Akpınarın yüreğine birdenbire bir şüphe girdi. Karapınarın bu bağrışı kuyunun içinde pek fena inledi. Sonra arkadaşının ufak tefek fena huylarını gözünün önünden bir sinema şeridi gibi çabuk çabuk geçirdi. Sepete girmeğe korktu. Hemen yerden kocaman bir taş aldı. Sepete koyup arkadaşına:

— Haydi, çek!.. diye bağırdı.

Karapınar yapmak üzere bulunduğu fenalığın tesirile gözlerini kan bürümüş, dişleri kısılı, alın ve şakak damarları fırlamış korkunç bir yüzle ipi çekmeğe başladı. Kırk, elli kulaçtan sonra ipi kesti. Sepetle taş boğuk gürültüler çıkararak cumbadak kuyunun dibinde biriken kana düştüler. Bunu duyan Karapınar:

— Oh, kurtuldum!. diye bağırdı.

Akpınar da yüzüne gözüne sıçrıyan kanları kolile silerek dişlerinin arasından:

— Alacağın olsun kara yılan!. diye mırıldandı.

Zavallı Akpınarın; arkadaş sandığı, fakat adı gibi içi de kara olan bu adamın fenalığına uğradıktan sonra canı çok sıkıldı. Kuyudan nasıl çıkayım diye saatlerce düşündü. Hiç durmadan odaların içinde dolaştı. Ejderlerin kanile ıslanan toprak gitgide ezildi ve ayaklarının altında kaygan olmağa başladı.

Bunun üzerine biraz oturup dinlenmeğe karar verdi. O sırada duvarda asılı bir kaval gördü. «Bari şunu çalayım da biraz avunayım» dedi. Kavalı duvardan aldı. Dudaklarına götürdü. Hazin bir hava tutturdu. Kavalın iniltisi duvarlara çarpar çarpmaz yerden uzun sakallı, kırmızı külâhlı, minimini cüceler fırladılar. Akpınar kavalı çaldıkça cüceler çoğaldılar. Elele tutuşarak Akpınarın etrafında zıplayıp sıçramağa ve hep bir ağızdan:

Koşun, gelin ey cüceler,
Gebermiş bütün ejderler.»

Diye şarkı söylemeğe başladılar.

Bir aralık cücelerin arasında büyülü sarayda Akpınarla konuşan önder de göründü. Akpınarın önüne kadar geldi. Miniminicik yüzile gülerek:

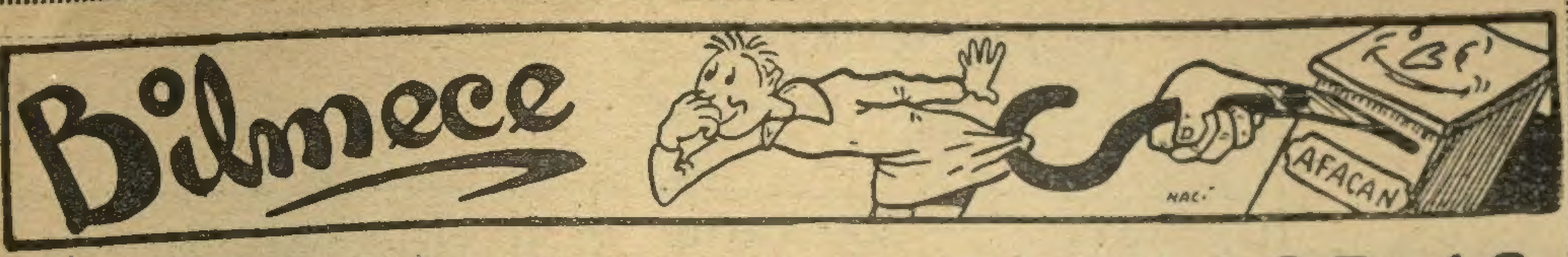

BİLDİRMECE: 18

Bu haftaki bilmecemiz resimlidir. Kâğıtlarınıza açağıdaki kesiği ekliyerek (İstanbul Posta kutusu 617 Afacan 18inci bilmece memuru) daresine 4 hafta içinde yollayınız.

Resimdeki küçük çocuk sahilde oynarken bir yengeç görmüş ve korkudan ağlamağa başlamıştır. Acaba bu yengeci resimde bulabilir misiniz?.

Bu zavallı yavrucak ta alevler içinde kalarak imdat.. imdat.. diye bağırıyarmuş. Fakat buraya yavrucağı kurtarmak için iki itfaiye neferi gelmiş. Siz bu iki neferi resimde bulabilir misiniz?.

İYİ BAKIN: Mecmuamızı ziyan etmemek için resmi kopye ediniz ve yahut aranılan şeylerin, resimlerin hangi tarafında bulunduğunu kâğıtlarınıza yazınız. 75 okuyucumuza çok değerli armağanlar dağıtılacaktır.

14 numaralı siyah lekeli vilâyetimizin ismi MANİSA idi. Doğru cevap verenler arasından armağan kazananların adlarını aşağıya yazıyoruz. İstanbul armağanları her perşembe günleri öğleden sonra saat 13 den 17 ye kadar Cağaloğlu yokuşu No. 40 ÜLKÜ matbaasında dağıtılır. Anadoludan kazananlar sair armağanlar yerine yalnız kitap, albüm, defter, kart, roman olarak 3 hafta içinde tarafımızdan adreslerine posta ile gönderilecektir.

«Çal delikanlı çal!
Bu öyle bir kaval,
Ki sesini duyan,
Her cüce durmadan,
Koşarak gelecek,
«Bin yaşa» diyecek.»

Dedi.

Gerçekten; kavaldan inliyen her nota ile beraber b ircüce meydana çıkıyordu. Nihayet kuyunun dibindeki odalar cücelerle doldu. Akpınarın kavalı susunca hep birden ona teşekkür ettiler. Kendisine bir iyilik yapmak istediler. Akpınar da «öyle ise beni buradan kurtarınız» dedi. Cüceler birbirlerinin üzerine çıkarak kuyunun içinde upuzun, canlı bir merdiven yaptılar. Akpınar yavaş yavaş cücelere basarak yer yüzüne çıktı. Dosdoğru kralın sarayına gitti.

Diğer taraftan Karapınar krala kızlarını kendi kurtardığını söylemişti. Kızlara da doğruyu söylememelerini tenbih etmişti. «Eğer yalanımı çıkarırsanız hepinizi keserim» demişti.

Bu sebepten kral önceden söz verdiği gibi küçük kızını Karapınara nişanladı. Akpınar da nişan günü saraya girdi. Küçük kız Akpınarı görünce Karapınardan korkusu kalmadı. Hemen kolundan yakalayıp babasına götürdü. Olan biteni birer birer anlattı. En sonunda:

— Baba, beni vereceksen böyle gerçekten değerli bir kahraman olan bu yiğite ver!. dedi.

Kral o dakikada yalancı, dolandırıcı, korkak kahramanı hapse attırdı. Kızını da Akpınara nişanladı.

Bayan Nine

14 üncü Bilmecede Kazananlar

(halledilmiş şekli bilmecenin altındadır)

Bir senelik Abone kazanan:
Bursa Demirtaş mektebi S. 3-1 No. 413 Doğan.

Bir boyunbağı kazanan:
İst. Aksaray tramvay caddesi No. 83 Salim Er.

Büyük bir ipekli mendil kazanan:
İst. Gedikpaşa 47 inci ilk mek. S. 3 Füsun Hayri.

(Birer ufak resimlerinizi gönderiniz.-

Birer Kolonya kazananlar:
Biga Salim oğlu Bay Ahmet oğlu Zeki Esen, Şişli Yeni Türkiye mek. S. 4 Hayim Mis, İst. Arnavutköy Set sokak No. 2 Nejat Ekrem, Konya Kürkçü mahallesi çorap fabrikası yanında No. 19 Nimet, İst. Kız lisesi No. 405 Sevim, İst. Aksaray Langa mek. S. 5 Yoanna, Ankara Misakı Millî mahallesi Katırcılar sokak No. 5 Recai Sakarya Bay ve Bayanlar.

Birer paket Kakao kazananlar:
İst. Darüşşafaka lisesi S. 4 No. 160 Sahir, İst. 16 ıncı ilk mektep S. 3 Etem Yürük, Çanakkale orta mektep S. 1-1 No. 836 Osman, Ankara Samanpazarı Arka sokak No. 10 Mehmet, İst. Sen Benua kız orta mek. S. 5 No. 284 Rejin, Üsküdar M. O. mektebi S. 2-E No. 478 Nedret, İzmir Karşıyaka Bay Celâl sokak No. 12 Tevfik, İst. Yeşilköy 41 inci ilk mek. S. 4 Recai Öztürk, İst. Şehzadebaşı Kırık tulumba sok. No. 16 Adnan, Trabzon Dumlupınar mek. S. 5 No. 334 Edibe Kampani Bayan ve Baylar.

Birer masal kitabı kazananlar:
Trabzon Atatürk mek. S. 4 No. 7 Osman Özel, İst. erkek lisesi S. 1-E No. 456 Bürhan, İst. 13 üncü ilk mek. S. 3-E No. 402 Bedia, İst. Beşiktaş Dumlupınar Y. mek. No. 221 Cemal, İzmir Dumlupınar mek. S. 4-A No. 298 Fahrettin, Denizli sıhhat müdürü Bay Mazhar oğlu M. Coşkun, Şişli Karyemşah sokak No. 11 Nihat, Nişantaşı Cabi apart. No. 1 Acar Bele, Samsun Dumupınar ilk mek. S. 5 No. 209 Hatice, Bayramiç Millî Zafer mek. No. 164 Natık, İst. 13 üncü ilk mek. S. 4 No. 544 Hanife, İst. kız muallim mek. S. 2-B Bedriye, Ankara İnkılâp ilk mek. S. 5 No. 726 Hayrettin, İst. 11 inci ilk mek. S. 5-A Mustafa Kemal, Sinop orta mektepten Vasıf Ozan Bay ve Bayanlar.

— Daha var —

18 inci Bilmece Kesiği

İstanbul : *ÜLKÜ MATBAASI*

Sayısı 5 Kuruştur. | Yıl: 3 Sayı 18 Perşembe 21 Mart 1935

AFACAN

Perşembe günleri çıkar

Gülünçlü Çocuk Gazetesi

Genel yazı işleri çevirgeni: *M. FARUK GÜRTUNC*

Yıllığı :	250 kuruş
Altı aylığı:	125 kuruş
Üç aylığı:	75 kuruş
Dış ülkelere yıllığı	500 kuruş

İşlere bakılan yeri
İstanbul — Cağaloğlu yokuşu numarada Ülkü matbaası.
Telefon : 22895

Pire Nurinin Yaramazlıkları No. 18

135 — Madam Takohiye nasıl oyun oynıyacağını düşünen Pire Nurinin imdadına bir arkadaşı yetişti. Dedi ki: Burada bir rum kasap var. Madam Takohi ona yağlı bir domuz ısmarlamış. Burada dururor...

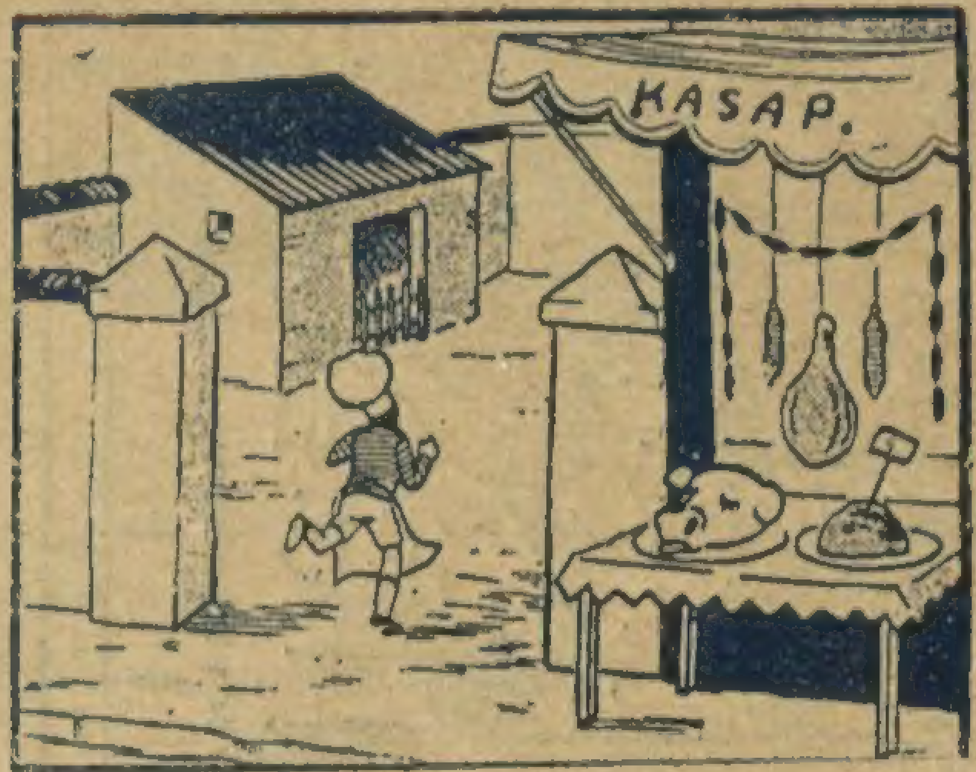

136 — İki haftadır öyle semirtmiş, öyle semirtmiş ki sorma.. Tam manasile domuz olmuş işte..
Pire Nuri bu sözleri işitince hiç bir cevap vermedi. Koşmaya başladı.

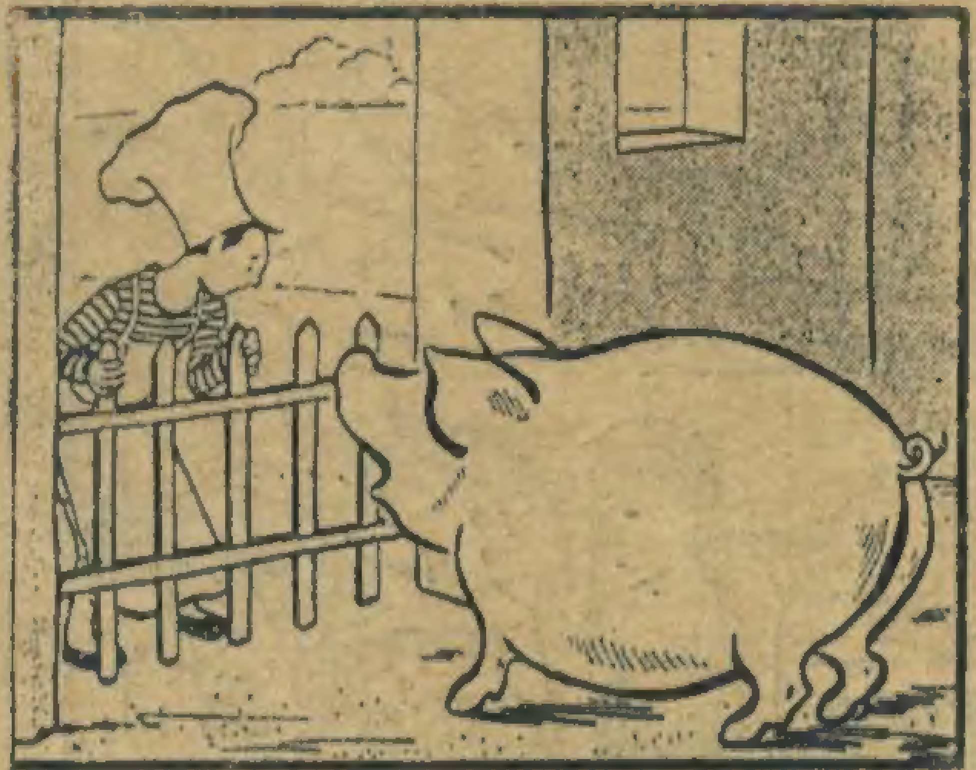

137 — Ahırda bir de ne görsün, şişman bir domuzla karşı karşıya değil mi?. Öyle şişmiş, öyle şişmiş ki neredeyse «booom..» edip top gibi patlıyacak.

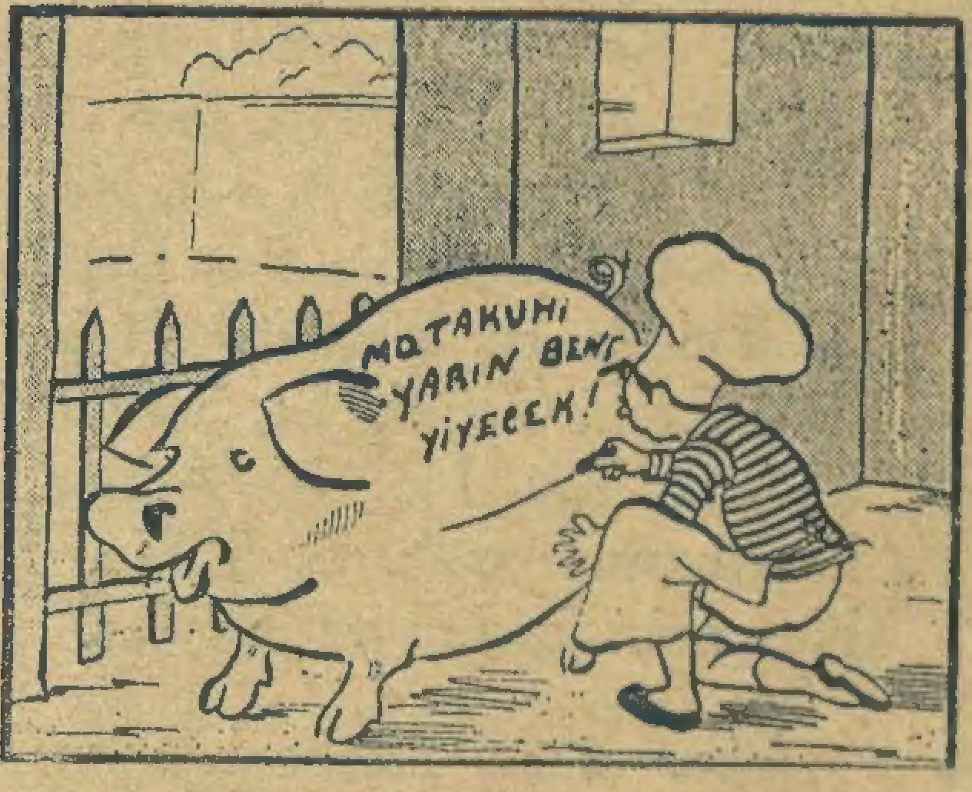

138 — Pire Nuri intikamının asıl şimdi alınacağını düşünerek eline bir kömür parçası aldı ve domuzun üstüne «madam Takohi yarın beni kesip yiyecek» diye yazdı.

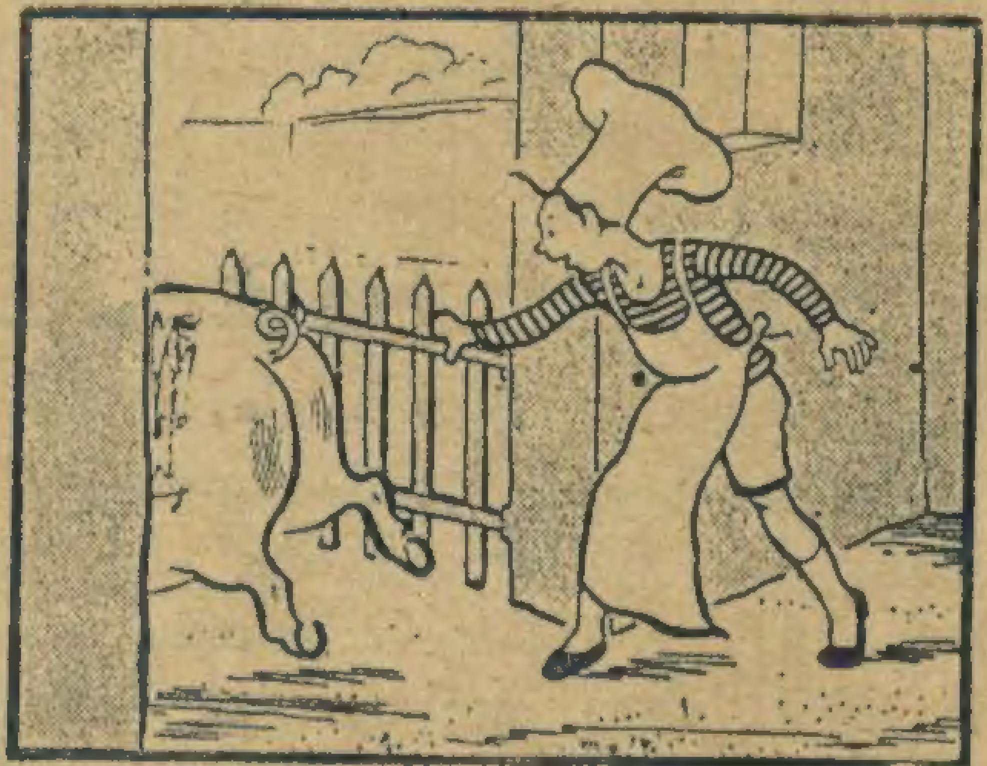

139 — Biraz sonra bütün dünya madam Takohinin bir domuz yiyeceğini öğrenmişti. Çünkü pire Nuri kapıyı açarak semiz domuzu dışarı salıvermişti.

140 — Alay, Pire Nurinin düşünemediğinden daha eğlenceli olmuştu. Domuzu yolda görenler yazıyı okuyor ve gülmekten katılıyordu.

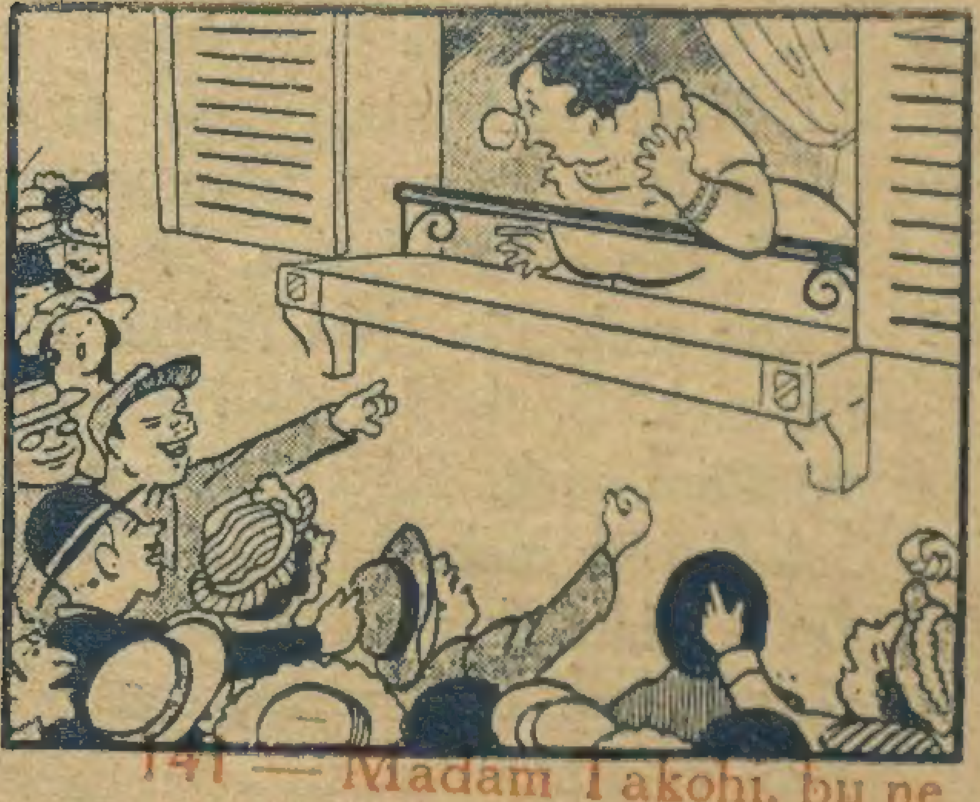

141 — Madam Takohi, bu ne gürültüdür diye pencereden bir kez bakayım, dedi. Bir de ne görsün, bir çok kişi evinin önüne toplanmış, kendisile alay etmiyorlar mı?

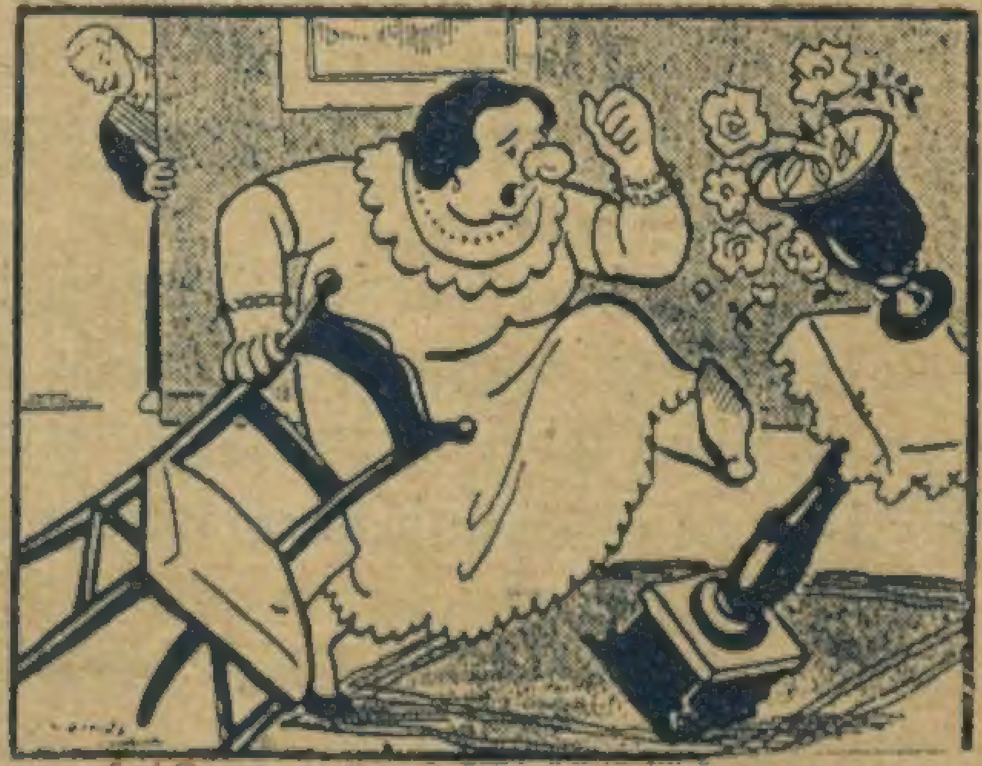

142 — Geriye çekilen bayan Takohi kime ne söyliyeceğini bilemiyor, kızgınlığını masalara, iskemlelere vurarak alıyordu. Obur kadın Pire Nurinin afacanlığına tam manasile uğramıştı.

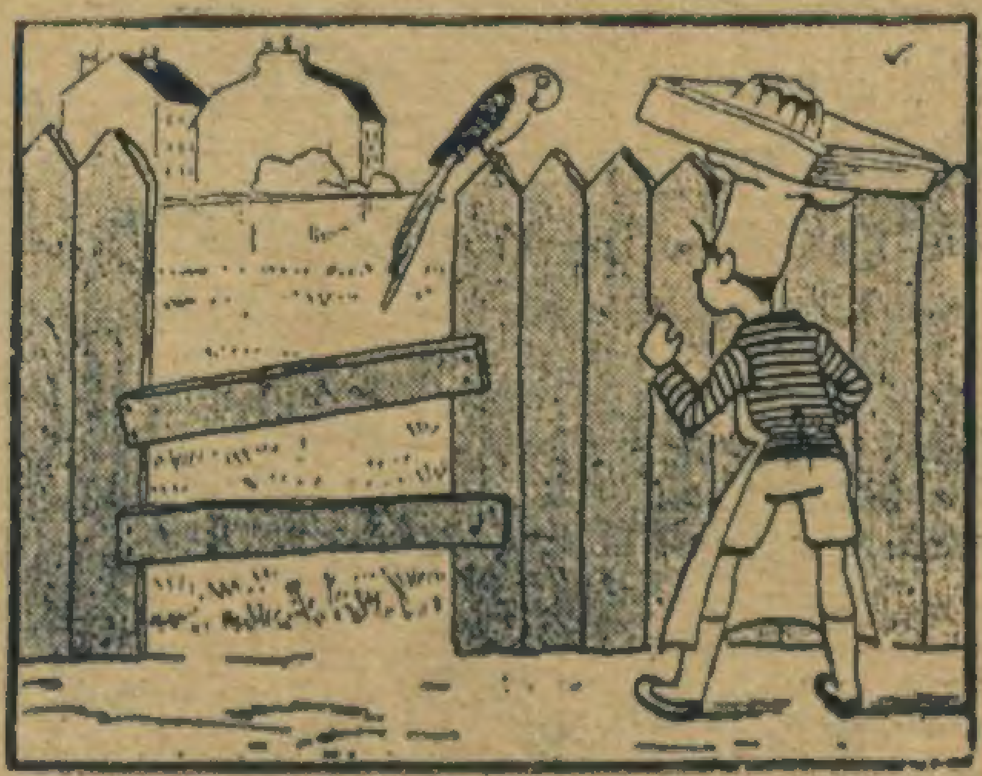

143 — Haftalar böylece geçti. Bir gün Pire Nuri sokaklarda dolaşırken bir tahtaperdenin üstünde bir papağan gördü. Kendi kendine: İşte, madam Takohiden yine intikam alacak bir fikir..» dedi.

— Daha var —

DIŞARI

288